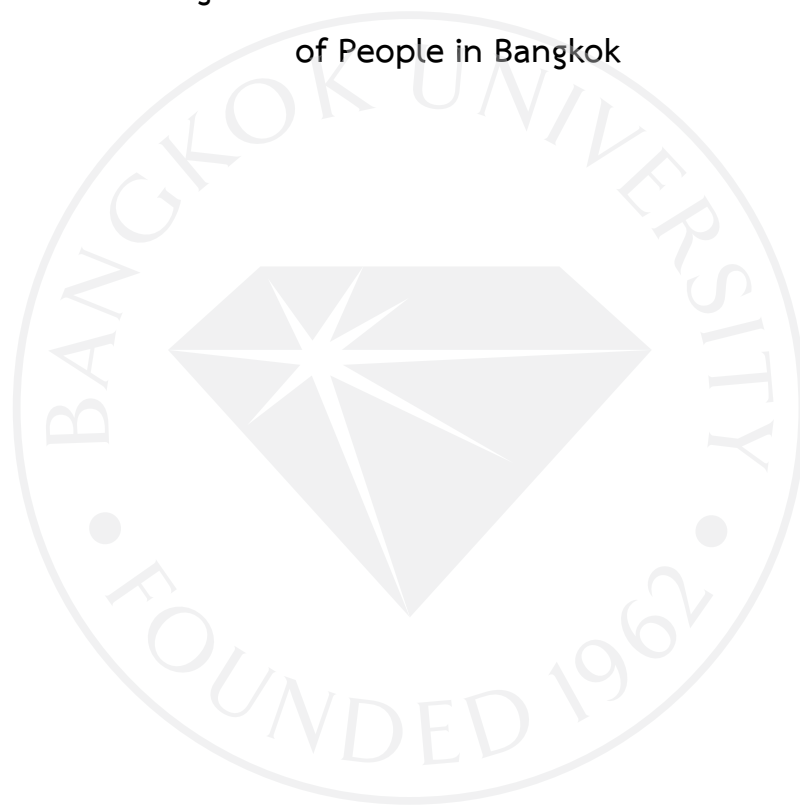

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้
ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

Factors Affecting Attitude and Intention to Use Wearable Devices
of People in Bangkok

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้
ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

Factors Affecting Attitude and Intention to Use Wearable Devices
of People in Bangkok

การค้นคว้าอิสระเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
ปีการศึกษา 2560

©2561

ชลิตา กรณิหม์

สงวนลิขสิทธิ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
อนุมัติให้การค้นคว้าอิสระเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชน
ในกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย ชลิตา กรณใหม่

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรัณยพงศ์ เทียงธรรม)

ผู้เชี่ยวชาญ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รวีพรรณ สุภาวรรณ)

(ดร.สุชาดา เจริญพันธุ์ศิริกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

17 มีนาคม 2561

ชลิดา กรณีนใหม่. ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มีนาคม 2561, บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร
(61 หน้า)

อาจารย์ที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรัณยพงศ์ เทียงธรรม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบและความสอดคล้อง
เข้ากันได้ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ (2) เพื่อศึกษาการรับรู้ถึง
ประโยชน์ การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน และการรับรู้ถึงความเพลิดเพลินที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อ
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ และ (3) เพื่อศึกษาอิทธิพลทางสังคมและทัศนคติต่อการใช้ที่มีอิทธิพลต่อ
ความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามที่ผ่านการ
ตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงและความเที่ยงแล้วเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 400 คน ในกรุงเทพมหานครที่เป็นผู้ใช้หรือมีความสนใจจะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สถิติที่ใช้ใน
การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้การวิเคราะห์การ
ถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในการทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 31 – 35 ปี ระดับ
การศึกษาในระดับปริญญาตรี รายได้ส่วนตัวเฉลี่ยต่อเดือน 25,001 – 35,000 บาท โดยส่วนใหญ่สนใจ
ใช้นาฬิกาและสายรัดข้อมือตามลำดับ ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า (1) ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ
และความสอดคล้องเข้ากันได้ที่มีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้
(2) การรับรู้ถึงประโยชน์ การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน และการรับรู้ถึงความเพลิดเพลินมีอิทธิพล
ทางบวกต่อความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ (3) ทัศนคติ และอิทธิพลทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อ
ความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้

คำสำคัญ: อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้, ทฤษฎีรวมการรับและใช้เทคโนโลยี, ทัศนคติต่อการใช้, ความตั้งใจใช้

Kornmai, C. M.B.A., March 2018, Graduate School, Bangkok University.

Factors Affecting Attitude and Intention to Use Wearable Devices of People in Bangkok (61 pp.)

Advisor: Asst.Prof.Saranyapong Thiangtam, Ph.D.

ABSTRACT

The purposes of this study were (1) to investigate the influences of relative advantage and compatibility on perceived usefulness (2) to compare the influences of perceived usefulness, perceived ease of use and perceived enjoyment on attitude toward using of wearable devices and (3) to study the influences of social influence and attitude toward using on intention to use wearable devices of people in Bangkok. The questionnaire having been passed the quality tests of both validity and reliability was used as a tool to collect data from 400 samples who had been interested in using wearable devices. Statistics used for data analysis were frequency, percentage, standard deviation, and Linear models of multiple regression analysis at .05 significant level were applied for testing hypotheses.

The results showed that most of the samples were female between 31 and 35 years old, monthly income 25,001 – 35,000 Baht, most interested in smart watches and smart wrist respectively. The results of the hypothesis testing showed that (1) relative advantage and compatibility have positive influences on the perceived usefulness of wearable devices. (2) perceived usefulness, perceived ease of use and perceived enjoyment have positive influences on attitude toward using the wearable device. (3) social influence and attitude toward using have positive influences on intention to use the wearable device.

Keywords: Wearable Devices, The Unified Theory of Acceptance and Use of Technology (UTAUT), Attitude toward Using, Intention to Use

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชน ในกรุงเทพมหานคร สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรัณยพงศ์ เทียงธรรม อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ซึ่งได้ให้ความรู้คำแนะนำ ตลอดจน ตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่อง เพิ่มเติมองค์ความรู้ต่าง ๆ ให้วรรณกรรมของผู้วิจัยมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ดังต่อไปนี้ (1) ดร.พนชิต กิตติปัญญางาม (2) คุณสุชาดา สมเผ่าวงศ์ และ (3) คุณสุชกิต วิจิตร ที่สละเวลาอันมีค่าในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของ แบบสอบถาม และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจง่าย และถูกต้อง

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ที่เป็นผู้คอยให้กำลังใจ และสนับสนุนในทุก ๆ ด้านเรื่อยมาจน ทำให้ผู้วิจัยมีวันนี้

ขอขอบพระคุณผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่ได้ให้กำลังใจและมีส่วน ช่วยเหลือให้การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ ความรู้และประสิทธิผลที่เกิดจากการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบความดีงาม เหล่านี้ให้แก่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

ชลิตา กรณใหม่

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	2
1.3 ขอบเขตของการวิจัย	2
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยี	5
2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแพร่กระจายของนวัตกรรม	7
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
2.4 สมมติฐานการวิจัย	12
2.5 กรอบแนวคิดตามทฤษฎี	13
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย	
3.1 ประเภทของงานวิจัย	14
3.2 ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	14
3.3 นิยามเชิงปฏิบัติการ	15
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	17
3.5 การทดสอบเครื่องมือ	18
3.6 วิธีการเก็บข้อมูล	20
3.7 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล	20
3.8 วิธีการทางสถิติ	21

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 บทวิเคราะห์ข้อมูล	
4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม	22
4.2 ระดับความคิดเห็นในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์ แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร	25
4.3 การรายงานผลด้วยสถิติแบบพหุตัวแปร (Multivariate Statistics)	33
4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน	35
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	37
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	40
5.3 ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้	42
5.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป	42
บรรณานุกรม	43
ภาคผนวก	48
ประวัติผู้เขียน	61
เอกสารตกลงว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้สิทธิ์ในรายงานการค้นคว้าอิสระ	

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1: ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดสำหรับข้อมูลทดลองใช้ (Pre-test) (n=30)	20
ตารางที่ 4.1: ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม (n = 400)	22
ตารางที่ 4.2: ระดับความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (n = 400)	25
ตารางที่ 4.3: ระดับความความสอดคล้องเข้ากันได้ (n = 400)	26
ตารางที่ 4.4: ระดับการรับรู้ถึงประโยชน์ (n = 400)	27
ตารางที่ 4.5: ระดับการรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน (n = 400)	28
ตารางที่ 4.6: ระดับการรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน (n = 400)	29
ตารางที่ 4.7: ระดับอิทธิพลทางสังคม (n = 400)	30
ตารางที่ 4.8: ระดับทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (n = 400)	31
ตารางที่ 4.9: ระดับการรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน (n = 400)	32
ตารางที่ 4.10: ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ (Perceived Usefulness)	33
ตารางที่ 4.11: ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (Attitude toward Using)	34
ตารางที่ 4.12: ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจที่จะใช้ (Intention to Use)	34
ตารางที่ 4.13: สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	35

สารบัญภาพ

ภาพที่ 2.1: กรอบแนวความคิดการวิจัย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันเทคโนโลยีสวมใส่ได้กำลังได้รับความนิยมมากขึ้น โดยเทคโนโลยีดังกล่าวหมายถึง การนำอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ซอฟต์แวร์ แผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ หรือเซ็นเซอร์ มาออกแบบให้สามารถสวมใส่ได้ง่ายกับร่างกายมนุษย์ เทคโนโลยีนี้เป็นที่สนใจอย่างมากจากหลายอุตสาหกรรม (Choi, Hwang & Lee, 2017) และกล่าวได้ว่าเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง (Tehrani & Michael, 2014) โดยจากการวิจัยของ Analysis Mason พบว่า ตลาดอุปกรณ์สวมใส่ได้ดังกล่าวนี้จะสร้างรายได้ทั่วโลกถึง 22.9 พันล้านเหรียญในปี พ.ศ. 2563 โดยมีอัตราการเติบโตเฉลี่ยสะสมต่อปีถึงร้อยละ 50 ในระหว่างปี พ.ศ. 2557 ถึงปี พ.ศ. 2563

ความนิยมของเทคโนโลยีสวมใส่ได้ไม่เพียงช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของผู้ใช้โดยการเชื่อมโยงการวัดข้อมูลต่าง ๆ เข้ากับการทำการวิเคราะห์ข้อมูล แต่ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกิดจากผู้ใช้อีกยังสามารถสะท้อนกลับมาเพื่อเป็นประโยชน์ต่อนักพัฒนาแอปพลิเคชันต่อไปอีกด้วย (Hrabia, Wolf & Wilhelm, 2013) การนำเทคโนโลยีสวมใส่ได้มาประยุกต์ใช้ส่วนใหญ่ ณ ปัจจุบันนี้จึงมักเกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพ การรักษาในทางการแพทย์ หรือการเพิ่มความปลอดภัยในการทำงาน โดยอุปกรณ์จะถูกฝังด้วยระบบไบโอเซนเซอร์ที่ช่วยให้สามารถตรวจสอบสถานะทางสรีรวิทยาของผู้ใช้ได้อย่างต่อเนื่อง ได้แก่ การตรวจวัดอัตราการเต้นของหัวใจ การตรวจวัดความดันโลหิต และการตรวจวัดอุณหภูมิที่ผิวหนัง เป็นต้น นอกจากนี้ ในปัจจุบันอุปกรณ์สวมใส่ได้มีความสามารถในการติดตามตำแหน่งของผู้ใช้โดยการรวมระบบ Global Positioning System (GPS) และ Inertial Measurement Unit (IMU) เข้าไปในระบบเซนเซอร์ จึงทำให้ประโยชน์การใช้งานในเทคโนโลยีของอุปกรณ์สวมใส่ได้ดียิ่งขึ้นอีก

ในปัจจุบันเทคโนโลยีแบบสวมใส่ได้ มีการออกแบบรูปลักษณ์ได้ดึงดูดถูกมองว่าเป็นเครื่องประดับที่ทันสมัยและได้รับความนิยมมากขึ้นในหมู่ผู้รักสุขภาพ ผู้ใช้สามารถสวมใส่ได้ตลอด 24 ชั่วโมงทำให้สามารถเก็บข้อมูลต่างๆ ของผู้ใช้ได้อย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันมีอุปกรณ์สวมใส่ได้ที่ผู้ผลิตได้ผลิตออกสู่ตลาดอย่างหลากหลาย ได้แก่ แว่นตาอัจฉริยะ นาฬิกาอัจฉริยะ สายรัดข้อมือ สายคาดหน้าอก เสื้ออัจฉริยะ แอโรพกพาแบบสวมคอ เป็นต้น (Tehrani & Michael, 2014 และ Choi et al., 2017)

จากการทบทวนวรรณกรรมในระดับสากลดังกล่าว สรุปได้ว่านักวิจัยในหลายสาขายังคงให้ความสนใจ และดำเนินการศึกษาวิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสวมใส่ได้ในหลาย ๆ ด้าน แต่ในประเทศไทยแล้ว งานวิจัยด้านนี้โดยเฉพาะข้อมูลจากผู้ใช้อีกมีอยู่น้อยมาก ผู้วิจัยจึงสนใจเริ่มต้นศึกษาเกี่ยวกับการยอมรับเทคโนโลยี (TAM) การยอมรับและใช้เทคโนโลยี (UTAUT) และการแพร่กระจายของนวัตกรรม (IDT) เพื่อมาบูรณาการการศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่ใช้งานอุปกรณ์สวม

ใส่ได้ เพื่อให้ผู้ใช้ผลวิจัย เช่น นักธุรกิจ นักพัฒนานวัตกรรมที่เกี่ยวกับอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์กลุ่มนี้ จึงเป็นที่มาของการวิจัยครั้งนี้

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร อันได้แก่ ความสอดคล้องเข้ากันได้ และความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ

1.2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร อันได้แก่ การรับรู้ถึงประโยชน์ การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน และการรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน

1.2.3 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร อันได้แก่ ทัศนคติที่ต่อการใช้งาน และอิทธิพลทางสังคม

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ประชาชนผู้ใช้หรือผู้ที่สนใจจะใช้อุปกรณ์สวมใส่ได้ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน

ขอบเขตด้านตัวแปร

1) ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

- 1.1) ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Relative Advantage)
- 1.2) ความสอดคล้องเข้ากันได้ (Compatibility)
- 1.3) การรับรู้ถึงประโยชน์ (Perceived Usefulness)
- 1.4) การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน (Perceived Ease of Use)
- 1.5) การรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน (Perceived Enjoyment)
- 1.6) อิทธิพลทางสังคม (Social Influence)

2) ตัวแปรขึ้นกลาง ประกอบด้วย

- 2.1) ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (Attitude toward Using)

3) ตัวแปรตาม ประกอบด้วย

- 3.1) ความตั้งใจใช้ (Intention to Use)

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 ประโยชน์ทางด้านวิชาการ

1.4.1.1 เพื่อเพิ่มเติมองค์ความรู้ทางวิชาการและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ อันได้แก่ ความสอดคล้องเข้ากันได้ ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ

1.4.1.2 เพื่อเพิ่มเติมองค์ความรู้ทางวิชาการและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน อันได้แก่ ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ การรับรู้ถึงประโยชน์ การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน การรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน อิทธิพลทางสังคม

1.4.1.3 เพื่อเพิ่มเติมองค์ความรู้ทางวิชาการและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะใช้งาน อันได้แก่ ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน

1.4.2 ประโยชน์ในการนำไปใช้

1.4.2.1 เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ผลิตอุปกรณ์สวมใส่ได้ในการปรับปรุงคุณภาพของนวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อต่อยอดผลิตภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ออกสู่ตลาดต่อไป

1.4.2.2 เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ใช้อุปกรณ์สวมใส่ได้ ได้รับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์สวมใส่ได้ เพื่อเกิดทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานและตั้งใจที่จะใช้งานอุปกรณ์สวมใส่ได้

1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) เป็นอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ฝังอยู่ภายในพื้นที่ส่วนบุคคลของผู้ใช้ที่สามารถสวมใส่ ถือ หรือติดอยู่กับร่างกาย (Buenaflor & Kim, 2013 และ Jiang et al., 2015)

ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (RA) คือ ระดับที่ผู้ใช้รับรู้ว่าคุณสมบัติของนวัตกรรมใหม่ ๆ ดีกว่าแนวความคิดเดิม ๆ ที่เคยมีอยู่ การที่คนในสังคมรับรู้ถึงข้อดีของนวัตกรรมจะส่งผลต่อความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราการนำมาใช้ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ (Rogers, 1995)

ความสอดคล้องเข้ากันได้ (COMP) คือระดับที่ผู้ใช้มองว่าคุณสมบัติของนวัตกรรมมีความสอดคล้องกับคุณค่าที่มีอยู่ ประสบการณ์ที่ผ่านมา และความต้องการของผู้ที่มีโอกาสเป็นผู้ใช้ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ การที่คนในสังคมรับรู้ถึงความเข้ากันได้ของนวัตกรรมจะส่งผลต่อความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราการนำมาใช้ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ (Rogers, 1995)

การรับรู้ถึงประโยชน์ (PU) หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้เชื่อว่าการใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้จะช่วยให้งานของเขาหรือเธอมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น วัดจากข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น (David, 1980)

การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน (PEOU) หมายถึง อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ที่ใช้งานง่ายจะส่งผลให้ประสิทธิภาพในการทำงานของเขาหรือเธอเพิ่มขึ้น เกิดประโยชน์ที่มากขึ้นสำหรับผู้ใช้งาน (David, 1980)

การรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน (PEN) หมายถึง ปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจที่แท้จริงที่มีผลต่อความตั้งใจเชิงพฤติกรรม พบว่า ผู้ใช้จะนึกถึงความเพลิดเพลินของการใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากกว่าการนึกถึงประโยชน์ใช้สอยเป็นสำคัญ (Wu, Wu & Chang, 2016)

อิทธิพลทางสังคม (SI) หมายถึง ระดับของการรับรู้ของแต่ละบุคคลที่เชื่อว่า คนรอบข้างเขาหรือเธอทำให้เขาหรือเธอเชื่อว่าจะต้องใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ (Wu & Wang, 2005)

ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (ATU) หมายถึง การที่ผู้ใช้งานเห็นว่าดี รับรู้ถึงประโยชน์ และเกิดความพึงพอใจที่จะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ (Holden & Karsh, 2010)

ความตั้งใจที่จะใช้งาน (IU) หมายถึง เจตนาหรือความตั้งใจที่จะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ และใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ด้วยความเต็มใจ (Lu, Zhou & Wang, 2009)

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร” ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยี
- 2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแพร่กระจายของนวัตกรรม
- 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.4 สมมติฐานการวิจัย
- 2.5 กรอบแนวคิดตามทฤษฎี

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยี

นิยามและความหมาย

Davis, Bagozzi และ Warshaw (1989) รูปแบบการยอมรับเทคโนโลยีซึ่งประกอบด้วย ความเชื่อสองประการคือ การรับรู้ถึงประโยชน์ และการรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน ซึ่งมีอิทธิพลต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานเทคโนโลยีใหม่

Miranda, Rubio, Chamorro และ Loureiro (2016) ทฤษฎีระบบสารสนเทศที่กล่าวถึงว่า ผู้ใช้จะยอมรับและใช้เทคโนโลยี

Padilla-Meléndez และ Garrido-Moreno (2008) แบบจำลองที่พัฒนาขึ้นเพื่อศึกษาการยอมรับเทคโนโลยีของบุคคล โดยคำนึงถึงพื้นฐานของการรับรู้ถึงความง่ายในการใช้เทคโนโลยี และการรับรู้ถึงประโยชน์ของเทคโนโลยี นำไปสู่การใช้งานเทคโนโลยีใหม่

Martínez-Caro, Cegarra-Navarro และ Solano-Lorente (2013) เป็นรูปแบบที่ใช้บ่อยที่สุดสำหรับการวิจัยในเรื่องของการยอมรับเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าเมื่อมีผู้นำเสนอเทคโนโลยีใหม่ ๆ ปัจจัยต่าง ๆ จะเป็นตัวกำหนดการตัดสินใจของบุคคลว่าเมื่อไหร่ที่จะใช้ และใช้เพราะเหตุผลใด

Munkvold (2008) รูปแบบของการยอมรับเทคโนโลยีของแต่ละบุคคลระบุว่า การยอมรับเทคโนโลยีของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับ การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน และการรับรู้ถึงประโยชน์ของใช้

Venkatesh, Morris, Davis และ Davis (2003) พัฒนามาจากทฤษฎีทางจิตวิทยาและสังคมวิทยา ใช้เพื่ออธิบายการยอมรับและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ การทบทวนรูปแบบของการใช้เทคโนโลยีจากแปดทฤษฎีส่งผลให้ทฤษฎีการยอมรับและการใช้เทคโนโลยีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

Gercek, Giray, Demirbaş, Oğuzlar และ Yüce (2015) UTAUT เป็นหนึ่งในทฤษฎีการยอมรับด้านเทคโนโลยีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ซึ่งได้รับการพัฒนาโดยการรวมแปดทฤษฎีที่แตกต่างกัน มีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบายความตั้งใจที่จะใช้งานเทคโนโลยีสารสนเทศ

Sezgin และ Yildirim (2016) รูปแบบการยอมรับเทคโนโลยีซึ่งอธิบายความตั้งใจของผู้ใช้ในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและกลายมาเป็นพฤติกรรมการใช้งานที่ตามมา

แนวคิดและทฤษฎี

เนื่องจากเทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้รับการพัฒนาและจำหน่ายมากขึ้นในยุคปัจจุบันที่เป็นโลกดิจิทัล โมเดลทฤษฎีต่าง ๆ ได้รับการเสนอเพื่ออธิบายกระบวนการยอมรับเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง TAM เป็นหนึ่งในที่สุ่สุดแบบจำลองแนวคิดทฤษฎีสำหรับการศึกษาการยอมรับเทคโนโลยีของผู้ใช้ TAM พัฒนามาจากทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (TRA) (Fishbein & Ajzen, 1975) แนวคิดริเริ่มของทฤษฎี TAM ได้กล่าวถึง การรับรู้ความสะดวกในการใช้งาน (PEOU) และการรับรู้ประโยชน์ (PU) เป็นตัวบ่งชี้ทางจิตวิทยาที่สำคัญของผู้ใช้ (ATU) และความตั้งใจที่จะใช้ (IU) (Davis et al., 1989) เทคโนโลยีเฉพาะอย่างเมื่อผู้ใช้รับรู้ว่าเป็นใช้งานง่าย ผู้ใช้มักจะเชื่อว่าเทคโนโลยีนี้เป็นประโยชน์และเกิดทัศนคติที่ดีที่นำไปสู่การใช้งาน ซึ่งการรับรู้ถึงประโยชน์และทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจของผู้ใช้ในการนำมาใช้ของเทคโนโลยี (Kim & Shin, 2015)

การรับรู้ถึงประโยชน์ (PU) หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้เชื่อว่าการใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้จะช่วยให้งานของเขาหรือเธอมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น (Davis et al., 1989)

การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน (PEOU) หมายถึง อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ที่ใช้งานง่ายจะส่งผลให้ประสิทธิภาพในการทำงานของเขาหรือเธอเพิ่มขึ้น เกิดประโยชน์ที่มากขึ้นสำหรับผู้ใช้งาน (Davis et al., 1989)

ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (ATU) หมายถึง การที่ผู้ใช้งานเห็นว่าดี รับรู้ถึงประโยชน์ และเกิดความพึงพอใจที่จะใช้งาน (Holden & Karsh, 2010)

ความตั้งใจที่จะใช้งาน (IU) หมายถึง เจตนาหรือความตั้งใจที่จะใช้งาน และใช้งานด้วยความเต็มใจ (Lu et al., 2009)

TAM ถูกนำมาประยุกต์ใช้กับระบบสารสนเทศทั้งในระดับองค์กรหรือระดับบุคคล ซึ่งมักจะถูกใช้ควบคู่กับแนวคิดอื่น ๆ (Morris & Venkatesh, 2000)

ทฤษฎีการยอมรับและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (UTAUT) (Venkatesh et al., 2003) เป็นหนึ่งในทฤษฎีที่ได้รับความนิยมสำหรับใช้ในงานวิจัย เนื่องจากเป็นรูปแบบที่ได้นำหลากหลายตัวแปรจากแปดทฤษฎีที่มีชื่อเสียงมารวมกัน ได้แก่ ทฤษฎีการกระทำตามหลักเหตุและผล (The Theory of Reasoned Action หรือ TRA) (Fishbein & Ajzen, 1975) แบบจำลองการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยี (A Technology Acceptance Model หรือ TAM) (Davis et al., 1989) แบบจำลอง

ทฤษฎีแรงจูงใจ (Motivation Model หรือ MM) (Davis, Bagozzi & Warshaw, 1992) ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior หรือ TPB) (Ajzen, 1991) ทฤษฎีการกระจายตัวของพฤติกรรมตามแผน (The Decomposed Theory of Planned Behavior หรือ DTPB) (Taylor & Todd, 1995) แบบจำลองการใช้ประโยชน์เครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล (Model of PC Utilization หรือ MPCU) (Thompson, Higgins & Howell, 1991) ทฤษฎีการแพร่กระจายนวัตกรรม (The Innovation Diffusion Theory หรือ IDT) (Moore & Benbasat, 1996) และทฤษฎีปัญญาทางสังคม (Social Cognitive Theory หรือ SCT) (Compeau & Higgins, 1995) ทฤษฎี UTAUT ประกอบไปด้วย 4 ปัจจัยพื้นฐาน ได้แก่ ความคาดหวังในประสิทธิภาพ (Performance Expectancy) ความคาดหวังในความพยายาม (Effort Expectancy) อิทธิพลทางสังคม (Social Influence) และสภาพสิ่งอำนวยความสะดวกในการใช้งาน (Facilitating Conditions) ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้เป็นสมมติฐานที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความตั้งใจที่จะใช้งาน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ใช้ยินดีที่จะยอมรับเทคโนโลยีสารสนเทศ (Venkatesh et al., 2003)

อิทธิพลทางสังคมคือขอบเขตสำคัญในการสนับสนุนให้ผู้ใช้เกิดการรับรู้และตั้งใจที่จะใช้นวัตกรรมเทคโนโลยีนั้น ๆ (Venkatesh et al., 2003) แรงบันดาลใจจากการสร้างบรรทัดฐานทางสังคมได้ถูกกล่าวไว้ในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (TPB) (Ajzen, 1991) อิทธิพลทางสังคมเป็นกรอบแนวความคิดที่ถูกสร้างมาจากความรู้สึกของแต่ละบุคคลในการได้รับประโยชน์จากการใช้นวัตกรรม (Venkatesh et al., 2003)

ความสำคัญของการนำการรับรู้ถึงความเพลิดเพลินมาเป็นตัวแปรในการวิจัยก็เพื่อศึกษาแรงจูงใจของผู้ใช้ในการยอมรับสินค้า (Davis et al., 1992 และ Venkatesh, Thong & Xu, 2012) การศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภคได้มีทฤษฎีและโครงสร้างต่างๆมากมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อจูงใจผู้ใช้ให้เกิดความพึงพอใจและใช้เทคโนโลยี (Park, Son & Kim, 2012) ระบุว่า การรับรู้ถึงความเพลิดเพลินอาจช่วยเพิ่มผู้ที่ตั้งใจจะใช้นวัตกรรม การรับรู้ถึงความเพลิดเพลินมักใช้เป็นทดสอบในการค้นพบแรงจูงใจทางอารมณ์ของแต่ละบุคคลต่อผลิตภัณฑ์ที่ไม่ขึ้นกับการรับรู้อื่น (Morris & Venkatesh, 2000) ความพึงพอใจในการรับรู้เป็นตัวแปรภายนอกที่มีผลต่อการรับรู้ความง่ายในการใช้งานในรูปแบบ TAM เนื่องจากพบหลักฐานบางอย่างเพื่อสนับสนุนความสัมพันธ์เชิงสาเหตุดังกล่าว

2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแพร่กระจายของนวัตกรรม

นิยามและความหมาย

Rogers (1995) การแพร่กระจายของนวัตกรรมซึ่งมีองค์ประกอบหลักเป็นลักษณะเฉพาะของนวัตกรรมนั้น ๆ มีการสื่อสารผ่านช่วงเวลาหนึ่ง และมีการแพร่กระจายของนวัตกรรมผ่านระบบสังคม

Agarwal (2000) แนวคิดการแพร่กระจายของนวัตกรรมอธิบายถึงวิธีการที่ผู้ใช้ตัดสินใจที่จะยอมรับแนวคิดแนวปฏิบัติหรือเทคโนโลยีใหม่มาใช้ โดยการตัดสินใจใช้จะขึ้นอยู่กับความเชื่อมั่นในนวัตกรรมนั้น ๆ ที่จะนำไปสู่การใช้งาน

Moore และ Benbasat (1991) การแพร่กระจายของนวัตกรรมชี้ให้เห็นว่าการตัดสินใจของแต่ละบุคคลในการนำนวัตกรรมมาใช้มีอิทธิพลจากการประเมินการรับรู้หลายประการ

Bennett และ Bennett (2003) การนำแนวคิดการแพร่กระจายของนวัตกรรมมาใช้เพื่ออธิบายปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อวิธีการที่นวัตกรรมได้แพร่ขยายไปในระบบสังคมเฉพาะ

Oni และ Papazafeiropoulou (2008) นวัตกรรมคือความคิด วิธีปฏิบัติ หรือการรับรู้ถึงสิ่งใหม่ และถูกนำมาใช้โดยบุคคลหรือองค์กร และการแพร่กระจายเป็นกระบวนการที่นวัตกรรมได้รับการสื่อสารผ่านช่องทางบางช่วงเวลาระหว่างสมาชิกของระบบสังคม

Wu และ Wang (2005) เป็นแนวคิดที่ใช้เพื่อคาดการณ์การใช้นวัตกรรมทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ แนวคิดหลักของการแพร่กระจายนวัตกรรมคือกระบวนการที่นวัตกรรมได้รับการสื่อสารผ่านช่องทางในช่วงเวลาหนึ่งระหว่างสมาชิกของระบบสังคม

แนวคิดและทฤษฎี

ทฤษฎีการแพร่กระจายของนวัตกรรม (The Innovation Diffusion Theory หรือ IDT) (Rogers & Cartano, 1962) ได้รับการออกแบบมาเพื่ออธิบายถึงปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อการแพร่กระจายนวัตกรรมในสังคมเฉพาะผ่านช่วงเวลาหนึ่ง (Bennett & Bennett, 2003) นวัตกรรมหมายถึงนวัตกรรมทางเทคโนโลยีซึ่งประกอบด้วยฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ (Sahin, 2006)

ทฤษฎีการแพร่กระจายนวัตกรรมของ Everett Roger (IDT) เป็นหนึ่งในกรอบพื้นฐานที่ใช้ในการศึกษาการยอมรับและการแพร่กระจายในสาขาการวิจัยต่าง ๆ ทฤษฎีการแพร่กระจายนวัตกรรมอธิบายถึงวิธีการที่ผู้ใช้ตัดสินใจที่จะยอมรับแนวคิดใหม่ แนวปฏิบัติ หรือเทคโนโลยีใหม่ การตัดสินใจเหล่านี้ขึ้นอยู่กับนวัตกรรมที่นำไปสู่ความเชื่อเชิงอัตนัยเกี่ยวกับนวัตกรรม (Rogers, 1995) ทฤษฎีการแพร่กระจายนวัตกรรม (IDT) ประกอบด้วย 5 ตัวประกอบ ได้แก่ ข้อได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ (Relative Advantage) ความสอดคล้องเข้ากันได้ (Compatibility) คุณลักษณะความซับซ้อนที่ยอมรับได้ (Complexity) คุณลักษณะความสามารถในการนำไปทดลองใช้ (Triability) และสามารถมองเห็นและเข้าใจได้ง่าย (Observables) ลักษณะเหล่านี้ถูกใช้เพื่ออธิบายการยอมรับและกระบวนการตัดสินใจของผู้ใช้ นอกจากนี้ยังใช้เพื่อคาดการณ์การใช้นวัตกรรมทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ และชี้แจงว่าตัวแปรเหล่านี้มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไร

ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ มีประโยชน์อย่างยิ่งในการประเมินว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้นวัตกรรมมีมากกว่าความเสี่ยง (Karahanna, Straub & Chervany, 1999 และ Vishwanath & Goldhaber, 2003) ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่านวัตกรรมได้รับการยอมรับอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้นเมื่อผู้ใช้รับรู้ว่าคุณค่าความคิดหรือผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน

ความสอดคล้องเข้ากันได้เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ ทักษะที่นำไปสู่การใช้งาน และความตั้งใจในการใช้ ความเข้ากันได้ของเทคโนโลยีคือเทคโนโลยีหรือบริการนั้น ๆ คืออย่างไรต่อรูปแบบพฤติกรรมการใช้ ชีวิตประจำวันของผู้ใช้ หรือประสบการณ์ของผู้ใช้ (Schierz, Schilke & Wirtz, 2010) ความสอดคล้องเข้ากันได้คือระดับที่นวัตกรรมมีความสอดคล้องกับศักยภาพที่จะสามารถพัฒนาได้ของนวัตกรรม ประสบการณ์ของผู้ใช้ที่เคยมีมาและความต้องการของผู้ใช้ ความสอดคล้องเข้ากันได้สูงจะนำไปสู่การยอมรับที่ดีกว่า (Wu & Wang, 2005) อุปกรณ์สวมใส่ได้มีความเกี่ยวข้องสอดคล้องกับชีวิตประจำวันและพฤติกรรมของผู้ใช้ และจะมีผลกระทบอย่างมากต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ และทักษะที่นำไปสู่การใช้ (Choi & Kim, 2016)

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Gao, Li และ Luo (2015) วัตถุประสงค์ของบทความนี้เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจของผู้บริโภคเพื่อนำเทคโนโลยีสวมใส่ได้มาใช้ในการดูแลสุขภาพและเพื่อตรวจสอบผลกระทบต่อความตั้งใจที่จะใช้งานของผู้บริโภค แนวทางในการวิจัยเป็นการนำแบบจำลองการยอมรับที่ได้รับการพัฒนาบนพื้นฐานของทฤษฎีการยอมรับและการใช้งานเทคโนโลยี 2 (UTAUT2) ทฤษฎีแรงจูงใจในการป้องกัน (PMT) และทฤษฎีแคลคูลัสสถานะส่วนตัว แบบจำลองได้รับการสำรวจจากผู้ตอบแบบสอบถาม 462 คน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการตัดสินใจของผู้บริโภคในการใช้เทคโนโลยีสวมใส่ได้เพื่อสุขภาพได้รับผลกระทบจากปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ปัจจัยด้านเทคโนโลยี ปัจจัยด้านสุขภาพ และปัจจัยด้านทัศนคติความคิดส่วนบุคคล โดยเฉพาะผู้ใช้อุปกรณ์สวมใส่เพื่อสุขภาพจะคำนึงเกี่ยวกับแรงจูงใจทางด้านความเพลิดเพลิน ความสบาย ความสอดคล้องเข้ากันได้ในการทำงาน อิทธิพลทางสังคม การรับรู้ความเสี่ยงต่อความเป็นส่วนตัว และการรับรู้ความไม่มั่นคง แต่สำหรับผู้ใช้อุปกรณ์สวมใส่ได้ที่เกี่ยวข้องกับการแพทย์จะยอมจ่ายเพิ่มเพื่อให้ได้รับการรักษาที่ดีขึ้นเพื่อ การรับรู้ความคาดหวัง การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความคาดหวังด้านความพยายามของผู้ใช้ และการรับรู้ความรุนแรงของโรค ความคิดริเริ่มสำหรับการวิจัยเป็นการศึกษาเพื่อตรวจสอบการใช้งานอุปกรณ์สวมใส่ได้เพื่อสุขภาพจากทัศนคติพฤติกรรมการใช้งานของผู้ใช้ นอกจากนี้ยังช่วยทำความเข้าใจเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศด้านสุขภาพ (Health Information Technology: HIT) ที่เกิดจากการยอมรับเทคโนโลยี ทักษะด้านสุขภาพ และปัจจัยด้านทัศนคติความคิดส่วนตัว

การใช้อุปกรณ์ตรวจจับที่สวมใส่ได้ เช่น GPS และ เซ็นเซอร์ที่ติดตามร่างกาย เป็นความรู้ใหม่ ที่นำไปสู่ความปลอดภัยด้านการประกอบอาชีพ และช่วยในการจัดการร่างกายในการทำงานในที่ที่เป็นอันตราย ได้แก่ การติดตามผู้ปฏิบัติงานในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ที่เป็นอันตรายและเพื่อ ตรวจสอบสภาวะทางร่างกายของผู้ปฏิบัติงาน ความสามารถที่เป็นไปได้เหล่านี้ไม่สามารถบรรลุได้หาก ผู้ใช้งานไม่ตระหนักถึงคุณค่าของอุปกรณ์ที่สวมใส่ได้และรายละเอียดการใช้งาน การศึกษานี้จึงได้ ทำการศึกษาถึงปัจจัยกำหนดการยอมรับเทคโนโลยีที่สวมใส่ได้ของคณาจารย์ในบริบทของการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอบเขตของการศึกษานี้คือการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความตั้งใจของพนักงาน ที่จะใช้อุปกรณ์สวมใส่ได้สองแบบเพื่อความปลอดภัยในการทำงาน ได้แก่ เสื้อกั๊กอัจฉริยะพร้อม GPS ผังในตัวเพื่อติดตามตำแหน่งและสายรัดข้อมืออัจฉริยะเพื่อบันทึกกิจกรรมการทำงาน ผลการวิจัย พบว่าการรับรู้ประโยชน์ (PU) อิทธิพลทางสังคม (IS) การรับรู้ความเสี่ยง (PR) มีความสัมพันธ์กับ ความตั้งใจของพนักงานที่จะใช้เสื้อกั๊กอัจฉริยะและสายรัดข้อมืออัจฉริยะ นอกจากนี้ประสบการณ์ของ พนักงานที่ใช้อุปกรณ์สวมใส่ได้มีผลเชิงบวกต่อความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ถึงประโยชน์และความ ตั้งใจที่จะใช้เสื้อกั๊กอัจฉริยะ และมีผลเชิงลบต่อความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลทางสังคมและความตั้งใจ ที่จะใช้เสื้อกั๊กอัจฉริยะ ในบริบทของพนักงานส่วนใหญ่ที่ใช้เสื้อกั๊กอัจฉริยะมีแนวโน้มที่จะได้รับ แรงจูงใจจากการรับรู้ถึงประโยชน์มากกว่าคณาจารย์ที่ใช้สายรัดข้อมืออัจฉริยะ เมื่อพิจารณาจากฟังก์ชัน การใช้ประโยชน์ ความสามารถของแต่ละอุปกรณ์ การคำนึงถึงคุณลักษณะของแต่ละบุคคล และ ลักษณะการทำงาน ผลการศึกษานี้แสดงถึงความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับกระบวนการสร้างแรงจูงใจ ในการทำงานเพื่อนำอุปกรณ์สวมใส่ได้แต่ละชนิดมาใช้ในการทำงานซึ่งสามารถส่งเสริมการใช้ เทคโนโลยีสวมใส่ได้อย่างเหมาะสมและต่อเนื่องในการจัดการด้านความปลอดภัยและสุขภาพของผู้ใช้ เพิ่มมากขึ้น

Kim และ Shin (2015) วัตถุประสงค์ของบทความนี้คือการระบุปัจจัยทางจิตวิทยาที่สำคัญ เกี่ยวกับการใช้นาฬิกาอัจฉริยะ ได้แก่ คุณภาพเชิงอารมณ์ (AQ) ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (RA) ความคล่องตัว (MB) ความพร้อมใช้งาน (AV) แรงดึงดูดทางวัฒนธรรม และพัฒนารูปแบบส่วนขยาย ของทฤษฎีการยอมรับเทคโนโลยี (TAM) และได้รวมทฤษฎีการยอมรับเทคโนโลยีรูปแบบเริ่มต้นเข้าไว้ ด้วย การสำรวจออนไลน์เพื่อประเมินปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อการใช้นาฬิกาอัจฉริยะ การ วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) และแบบจำลองสมการโครงสร้าง (SEM) โดยดำเนินกาเก็บ รวบรวมข้อมูลจำนวน 363 ตัวอย่าง และใช้ซอฟต์แวร์ทางสถิติ AMOS 22 ความน่าเชื่อถือและความ ถูกต้องของการวัดการประเมินปัจจัยโครงสร้างถูกตรวจสอบผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) ในขณะที่การตรวจสอบความต้านทานและทิศทางของเส้นทางสาเหตุที่ได้ตั้งโครงสร้างสมมติฐาน ไว้ถูกวิเคราะห์ด้วยแบบจำลองสมการโครงสร้าง (SEM) จากผลการวิจัย คุณภาพเชิงอารมณ์ (AQ)

และความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (RA) ของการใช้นาฬิกาอัจฉริยะ พบว่าเกี่ยวข้องกับการรับรู้ถึงประโยชน์ ในขณะที่ความคล่องตัว (MB) และ ความพร้อมใช้งาน (AV) นาฬิกาอัจฉริยะนำไปสู่การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งานเทคโนโลยี ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าแรงดึงดูดทางวัฒนธรรมของอุปกรณ์และราคาส่งผลถึงทัศนคติของผู้ใช้ (AT) และความตั้งใจที่จะใช้ตามลำดับ ความคิดเริ่มแรกในการวิจัย แม้ว่านาฬิกาอัจฉริยะกำลังเป็นที่นิยมมากขึ้น การศึกษาเชิงประจักษ์ในการรับรู้ของผู้ใช้และทัศนคติของผู้ใช้ บทความนี้พยายามศึกษาเกี่ยวกับการใช้งานนาฬิกาอัจฉริยะ โดยมีนัยสำคัญเกี่ยวกับการยอมรับการใช้อุปกรณ์สวมใส่ได้ในอนาคต

Wu และคณะ (2016) ตลาดของนาฬิกาอัจฉริยะที่กำลังเติบโตในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาการยอมรับนาฬิกาอัจฉริยะในผู้บริโภคได้กลายเป็นหัวข้อที่สำคัญสำหรับนักวิจัยและนักออกแบบผลิตภัณฑ์ การระบุปัจจัยที่ส่งผลต่อผู้บริโภคในการยอมรับนาฬิกาอัจฉริยะสามารถพิสูจน์การออกแบบที่เน้นผู้ใช้เป็นศูนย์กลาง การศึกษาครั้งนี้เป็นการสำรวจความตั้งใจที่จะใช้นาฬิกาอัจฉริยะจากการรับรู้ของผู้บริโภค ซึ่งเป็นการรวมกันของทฤษฎีการแพร่กระจายนวัตกรรม (IDT) ทฤษฎีการยอมรับเทคโนโลยี (TAM) ทฤษฎีการยอมรับและการใช้เทคโนโลยีที่เป็นเอกภาพ (UTAUT) และการรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน การศึกษาครั้งนี้นำเสนอวิธีการแบบผสมผสานที่ทดสอบด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์ จากกลุ่มตัวอย่าง 212 คนในไต้หวัน วิธีกำลังสองน้อยที่สุดบางส่วน (Partial Least Squares Method: PLS) เป็นวิธีการที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐานในงานวิจัยนี้ ซึ่งพบผลที่น่าสนใจหลายอย่างที่แตกต่างจากการศึกษาก่อนหน้านี้ ได้แก่ (1) ทัศนคติซึ่งมักเป็นตัวกลางที่อ่อนแอ มีนัยสำคัญ (2) ความง่ายในการใช้งานไม่สำคัญ ซึ่งหมายความว่าควรมีการระบุนัยยะเอ็ดคุณลักษณะเฉพาะของนาฬิกาอัจฉริยะ (3) เพศไม่มีผลต่อการยอมรับนาฬิกาอัจฉริยะ และ (4) บุคคลที่มีอายุระหว่าง 35-54 ปี มีนัยสำคัญต่อความเพลิดเพลินในการใช้นาฬิกาอัจฉริยะ การศึกษาครั้งนี้แสดงถึงการยอมรับเทคโนโลยีและระบุลักษณะที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับนาฬิกาอัจฉริยะ วิธีการและผลลัพธ์จากการวิจัยครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อทั้งนักวิชาการและผู้จัดทำนาฬิกาอัจฉริยะ โดยคำแนะนำที่ได้จากการวิจัยเป็นประโยชน์สำหรับแนวทางการวิจัยอื่น ๆ ต่อไปและการวางกลยุทธ์ผลิตภัณฑ์ของผู้ผลิต

Choi และ Kim (2016) นาฬิกาอัจฉริยะเป็นหนึ่งในอุปกรณ์ที่สวมใส่ได้และได้กลายมาเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญสำหรับการแพร่กระจายของอุปกรณ์สวมใส่ได้อย่างกว้างขวาง นาฬิกาอัจฉริยะไม่เพียงเป็นแค่ผลิตภัณฑ์เทคโนโลยีนวัตกรรมใหม่แต่ยังเป็นสินค้าแฟชั่นอีกด้วย หากตระหนักถึงความอัจฉริยะของนวัตกรรมทางเทคโนโลยีและแฟชั่น ปัจจุบันมีการศึกษาตรวจสอบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของผลิตภัณฑ์แฟชั่นส่งผลกระทบต่อความตั้งใจที่จะใช้นาฬิกาอัจฉริยะหรือไม่ การนำรูปแบบการยอมรับเทคโนโลยี (TAM) มาเป็นกรอบพื้นฐานในการศึกษา ประกอบกับส่วนขยายรูปแบบการยอมรับเทคโนโลยีโดยผสมผสานการรับรู้ถึงความเพลิดเพลินและการรับรู้ลักษณะเฉพาะของบุคคลซึ่งเป็นอิทธิพลจากความต้องการเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล โดยการวิจัยในครั้งนี้สำรวจจากประชากร

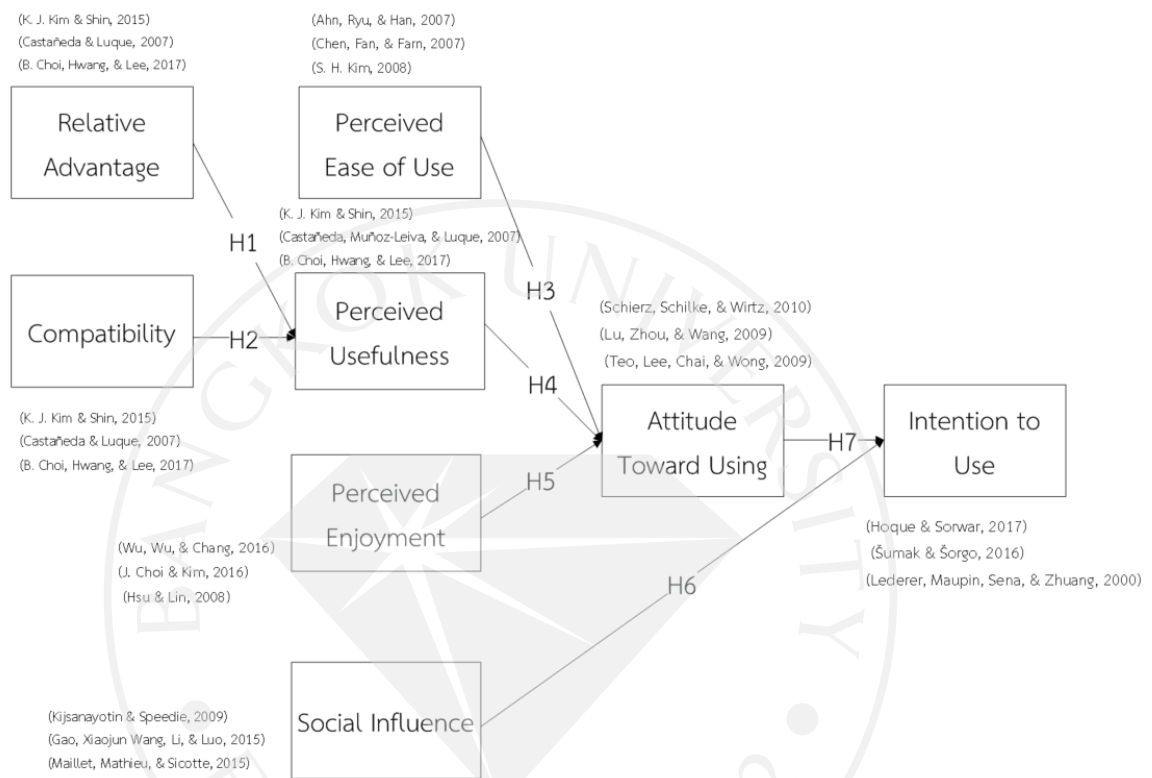
เกาหลีจำนวน 562 ตัวอย่าง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าลักษณะของนาฬิกาอัจฉริยะเป็นผลิตภัณฑ์แฟชั่นที่มีนัยสำคัญอธิบายถึงความตั้งใจที่จะใช้นาฬิกาอัจฉริยะ

2.4 สมมติฐานการวิจัย

- 1) ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร
- 2) ความสอดคล้องเข้ากันได้มีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร
- 3) การรับรู้ถึงประโยชน์มีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร
- 4) การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งานมีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร
- 5) การรับรู้ถึงความเพลิดเพลินมีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร
- 6) อิทธิพลทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจต่อการใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร
- 7) ทัศนคติต่อการใช้งานมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

2.5 กรอบแนวคิดตามทฤษฎี

ภาพที่ 2.1: กรอบแนวความคิดการวิจัย

Relative Advantage ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ

Compatibility ความสอดคล้องเข้ากันได้

Perceived Usefulness การรับรู้ถึงประโยชน์

Perceived Ease of Use การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน

Perceived Enjoyment การรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน

Social Influence อิทธิพลทางสังคม

Attitude toward Using ทศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน

Intention to Use ความตั้งใจที่จะใช้

บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยนำเสนอวิธีการดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

- 3.1 ประเภทของงานวิจัย
- 3.2 ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 นิยามเชิงปฏิบัติการ
- 3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
- 3.5 การทดสอบเครื่องมือ
- 3.6 วิธีการเก็บข้อมูล
- 3.7 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.8 วิธีการทางสถิติ

3.1 ประเภทของงานวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ที่พัฒนาขึ้นมาจากการทบทวนวรรณกรรมกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Empirical Research) ด้วยการใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

3.2 ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็น (Nonprobability Sampling) โดยใช้เทคนิควิธีอาศัยความสะดวกสบาย (Convenience Sampling) ด้วยการเลือกแจกแบบสอบถามให้กับผู้ที่ตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จำนวน 400 คน ใช้หลักเกณฑ์จากสูตรตารางสำเร็จรูปของ Yamane (1973) คือ ความเชื่อมั่น 95% ประชากรที่สนใจ 5%

3.3 นิยามเชิงปฏิบัติการ

ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Relative Advantage) คือ ระดับที่ผู้ใช้รับรู้ว่าคุณสมบัติใหม่ ๆ ดีกว่าแนวความคิดเดิม ๆ ที่เคยมีอยู่ การที่คนในสังคมรับรู้ถึงข้อดีของคุณสมบัติใหม่จะส่งผลต่อความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราการนำมาใช้ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ (Rogers, 1995) ประกอบไปด้วยข้อคำถาม 6 ข้อ ดังนี้

- 1) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยให้ท่านทำงานเสร็จเร็วขึ้น
- 2) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยเพิ่มความสะดวกสบายให้กับการทำงานของท่านมากขึ้น
- 3) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยให้การทำงานของท่านมีประสิทธิภาพมากขึ้น
- 4) อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เป็นอุปกรณ์ที่มีประโยชน์ต่อตัวท่าน
- 5) อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ มีข้อดีมากกว่าข้อเสีย
- 6) อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เป็นประโยชน์มากกว่าเทคโนโลยีอื่น ๆ

ความสอดคล้องเข้ากันได้ (Compatibility) คือระดับที่ผู้ใช้มองว่าคุณสมบัติมีความสอดคล้องกับคุณค่าที่มีอยู่ ประสบการณ์ที่ผ่านมา และความต้องการของผู้ที่มีโอกาสเป็นผู้ใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ การที่คนในสังคมรับรู้ถึงความเข้ากันได้ของคุณสมบัติใหม่จะส่งผลต่อความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราการนำมาใช้ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ (Rogers, 1995) ประกอบไปด้วยข้อคำถาม 5 ข้อ ดังนี้

- 1) อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สอดคล้องกับการใช้ชีวิตในปัจจุบันของท่าน
- 2) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สอดคล้องกับนิสัยของท่าน
- 3) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันของวิถีชีวิตของท่าน
- 4) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เหมาะสมกับประสบการณ์ต่าง ๆ ของท่าน
- 5) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของท่าน

การรับรู้ถึงประโยชน์ (Perceived Usefulness) หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้เชื่อว่าการใช้ อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้จะช่วยให้งานของเขาหรือเธอมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น วัดจากข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น (David, 1980) ประกอบไปด้วยข้อคำถาม 4 ข้อ ดังนี้

- 1) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ช่วยให้บรรลุเป้าหมายของท่านได้เร็วขึ้น
- 2) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยเพิ่มคุณภาพในการดูแลสุขภาพของท่าน
- 3) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มีประโยชน์ต่อการทำงานของ ท่าน
- 4) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ทำให้ชีวิตประจำวันของท่านมีคุณภาพดีขึ้น

การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน (Perceived Ease of Use) หมายถึง อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ที่ใช้งานง่ายจะส่งผลให้ประสิทธิภาพในการทำงานของเขาหรือเธอเพิ่มขึ้น เกิดประโยชน์ที่มากขึ้นสำหรับผู้ใช้งาน (David, 1980) ประกอบไปด้วยข้อคำถาม 5 ข้อ ดังนี้

- 1) อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ง่ายต่อการใช้งาน
- 2) อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ มีความยืดหยุ่นต่อการใช้งาน
- 3) อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ง่ายต่อการเรียนรู้ที่จะใช้งาน
- 4) อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ไม่สร้างความสับสนให้กับผู้ใช้งาน
- 5) อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จะยิ่งใช้งานง่ายสำหรับผู้ที่เคยใช้มาแล้ว

การรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน (Perceived Enjoyment) หมายถึง ปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจที่แท้จริงที่มีผลต่อความตั้งใจเชิงพฤติกรรม พบว่า ผู้ใช้จะนึกถึงความเพลิดเพลินของการใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากกว่าการนึกถึงประโยชน์ใช้สอยเป็นสำคัญ (Wu et al., 2016) ประกอบไปด้วยข้อคำถาม 5 ข้อ ดังนี้

- 1) การตอบสนองของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ทำให้ท่านรู้สึกมีความสุข
- 2) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ทำให้ท่านรู้สึกเพลิดเพลิน
- 3) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ทำให้ท่านรู้สึกสนุกสนาน
- 4) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สร้างสันตนาการได้เป็นอย่างดี
- 5) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ทำให้ท่านรู้สึกผ่อนคลาย

อิทธิพลทางสังคม (Social Influence) หมายถึง ระดับของการรับรู้ของแต่ละบุคคลที่เชื่อว่า คนรอบข้างเขาหรือเธอทำให้เขาหรือเธอเชื่อว่าจะต้องใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ (Wu & Wang, 2005) ประกอบไปด้วยข้อคำถาม 5 ข้อ ดังนี้

- 1) อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ช่วยยกระดับสถานะทางสังคมของผู้ใช้
- 2) ผู้ที่ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ส่วนใหญ่ ต้องการที่จะยกระดับสถานะทางสังคมให้สูงขึ้น
- 3) ผู้ที่ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ส่งผลทำให้ท่านเกิดการอยากใช้ตาม
- 4) ท่านควรที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เนื่องจากครอบครัว เพื่อน หรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อท่านมีการใช้งานอุปกรณ์เหล่านี้อยู่

- 5) ท่านจะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เมื่อไม่มีคำท้วงติงจากบุคคลรอบข้าง

ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (Attitude toward Using) หมายถึง การที่ผู้ใช้งานเห็นว่าดีรับรู้ถึงประโยชน์ และเกิดความพึงพอใจที่จะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ (Holden & Karsh, 2010) ประกอบไปด้วยข้อคำถาม 5 ข้อ ดังนี้

- 1) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง
- 2) การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาด
- 3) ท่านมีความรู้สึกประทับใจต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้
- 4) ท่านรู้สึกตื่นเต้นที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มาใช้งาน
- 5) ท่านจะมีความสุขที่ได้ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้

ความตั้งใจที่จะใช้งาน (Intention to Use) หมายถึง เจตนาหรือความตั้งใจที่จะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ และใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ด้วยความเต็มใจ (Lu et al., 2009) ประกอบไปด้วยข้อคำถาม 6 ข้อ ดังนี้

- 1) ท่านมีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้
- 2) ท่านมีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ที่ท่านมีอยู่แล้ว
- 3) ท่านมีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เพื่อช่วยเหลือท่านจากฟังก์ชันการทำงานต่าง ๆ ของอุปกรณ์
- 4) ท่านวางแผนที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ในอนาคต
- 5) ท่านมีความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ต่อไปในอนาคต
- 6) เมื่อพิจารณาจากทุกสิ่งแล้ว ท่านจะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

การออกแบบแบบสอบถามในการวิจัย ในครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล และมีขั้นตอนในการออกแบบเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งแบบสอบถามได้ออกแบบขึ้นจากการสำรวจวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย 9 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ และข้อมูลทั่วไปของประชาชนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน โดยเป็นคำถามแบบเป็นตัวเลือกเพียงคำตอบเดียว

ส่วนที่ 2 แบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ จำนวน 5 ข้อ โดยข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 3 แบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความสอดคล้องเข้ากันได้ จำนวน 5 ข้อ โดยข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 4 แบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการรับรู้ถึงประโยชน์ จำนวน 5 ข้อ โดยข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 5 แบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน จำนวน 5 ข้อ โดยข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 6 แบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน จำนวน 5 ข้อ โดยข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 7 แบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับอิทธิพลทางสังคม จำนวน 5 ข้อ โดยข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 8 แบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน จำนวน 5 ข้อ โดยข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ส่วนที่ 9 แบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความตั้งใจที่จะใช้ จำนวน 5 ข้อ โดยข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

โดยข้อคำถามส่วนที่ 2 ถึงส่วนที่ 9 เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วยรายละเอียดการให้คะแนน ดังต่อไปนี้

- 1 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สุทธิที่จะได้รับอยู่ในระดับน้อยที่สุด
- 2 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สุทธิที่จะได้รับอยู่ในระดับน้อย
- 3 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สุทธิที่จะได้รับอยู่ในระดับปานกลาง
- 4 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สุทธิที่จะได้รับอยู่ในระดับมาก
- 5 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สุทธิที่จะได้รับอยู่ในระดับมากที่สุด

โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	แปลความหมาย
1.00–1.49	ระดับต่ำมาก
1.50–2.49	ระดับต่ำ
2.50–3.49	ระดับปานกลาง
3.50–4.49	ระดับสูง
4.50–5.00	ระดับสูงมาก

3.5 การทดสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือวิจัยโดยทำการทดสอบ

การตรวจสอบความตรง (Validity)

การตรวจสอบความตรง เป็นการวัดคุณภาพของเครื่องมือที่สร้างขึ้นกับองค์ประกอบที่ต้องการวัดอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเครื่องมือแต่ละชนิดมีจุดมุ่งหมายเฉพาะตัว ดังนั้นเครื่องมือที่มีความตรงในจุดมุ่งหมายหนึ่งได้ โดยไม่จำเป็นจะต้องครอบคลุมจุดมุ่งหมายทั้งหมด

ความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

ความตรงเชิงเนื้อหา หมายถึง คุณภาพของเครื่องมือวัดที่สร้างขึ้นมีความถูกต้องตรงตามเนื้อเรื่องที่ต้องการวัดหรือวัดได้ครอบคลุมเนื้อเรื่องทั้งหมด (วัลลภ ลำพาย, 2547) เป็นความตรงที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตรวจสอบเนื้อหาของเครื่องมือว่าเนื้อหาของข้อคำถามวัดได้ตรงตามเนื้อหาของ

ตัวแปรที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยการแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณาว่าเครื่องมือนั้นมีความ ครบถ้วน สมบูรณ์ถูกต้องตามนิยามเชิงปฏิบัติการในกรอบขอบเขตที่ต้องการวัดหรือไม่ (Gable, 1986)

เพื่อทำการตรวจสอบความตรงเชิง เนื้อหา โดยการนำนิยามเชิงทฤษฎีนิยามเชิงปฏิบัติการ และโครงสร้างการสร้างข้อคำถามควบคู่กับ เครื่องมือให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความสอดคล้อง ผู้เชี่ยวชาญกรอกผลการพิจารณา ความสอดคล้อง ระหว่างประเด็นที่ต้องการวัดกับข้อคำถามที่สร้าง ขึ้นดัชนีที่ใช้แสดงค่าความสอดคล้องเรียกว่าดัชนี ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม และวัตถุประสงค์ (Item-Objective Congruence Index-IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญต้องประเมินด้วยคะแนน 3 ระดับ คือ ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามนั้น **สอดคล้อง** กับนิยามของตัวแปรที่กำหนด ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้น **สอดคล้อง** กับนิยามของตัวแปรที่กำหนด ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามนั้น **ไม่สอดคล้อง** กับนิยามของตัวแปรที่กำหนด หลังจากนั้นนำผลของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมารวมกัน เพื่อคำนวณจากดัชนีความสอดคล้องฯ ซึ่งมีสูตร คำนวณดังนี้ (Rovinelli & Hambleton, 1977)

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

$\sum R$ = ผลรวมของคะแนนตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อคำถาม
 n = จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

เกณฑ์ในการหาค่าความสอดคล้อง ระหว่างข้อคำถามกับนิยามการวัดตัวแปรที่กำหนด (สุวิมล ติรกานันท์, 2548)

- 1) ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 มีค่าความตรงผ่านเกณฑ์สามารถนำไปใช้ในการทดสอบก่อนการใช้งานได้
 - 2) ข้อคำถามที่มีค่า IOC น้อยกว่า 0.50 ไม่ผ่านเกณฑ์ต้องปรับปรุงแก้ไข
- ผลจากการทำ IOC นี้ ไม่มีข้อคำถามถูกตัดออกจากการวัดตัวแปร ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ให้คำแนะนำ แก้ไขคำพูดในบางคำถาม เพื่อสื่อความหมายที่ตรงกับความหมายในนิยามศัพท์ ปฏิบัติการ และนิยามเชิงทฤษฎี

การตรวจสอบความเที่ยง (Reliability)

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญไปทำการทดสอบความเที่ยง โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของคำถามทุกส่วนมีค่าในระหว่าง 0.70-1.00

(Cronbach, 1990) จึงสรุปได้ว่าทุกส่วนผ่านเกณฑ์ทั้งหมดสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ ดังแสดงในตารางดังนี้

ตารางที่ 3.1: ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดสำหรับข้อมูลทดลองใช้ (Pre-test) (n=30)

มิติหรือตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient)
ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Relative Advantage)	.815
ความสอดคล้องเข้ากันได้ (Compatibility)	.947
การรับรู้ถึงประโยชน์ (Perceived Usefulness)	.896
การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน (Perceived Ease of Use)	.765
การรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน (Perceived Enjoyment)	.949
อิทธิพลทางสังคม (Social Influence)	.768
ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (Attitude toward Using)	.903
ความตั้งใจที่จะใช้ (Intention to Use)	.964

3.6 วิธีการเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ผู้วิจัยวางแผนเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจากประชาชนในกรุงเทพมหานครการแจกแบบสอบถามเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2561 จนถึง 31 มกราคม 2561 รวมระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสิ้น 1 เดือน

3.7 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

รายละเอียดของขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 จัดทำแบบสอบถามสำหรับการเก็บข้อมูล จำนวน 450 ชุด

ขั้นตอนที่ 2 ทำการแจกแบบสอบถาม โดยเดินทางไปเก็บแบบสอบถามตามเขตพื้นที่ต่าง ๆ

ในกรุงเทพมหานคร

ขั้นตอนที่ 3 ประเมินจำนวนแบบสอบถามที่ได้กลับมาจากผู้ตอบแบบสอบถาม ว่ามีความสมบูรณ์และมีจำนวนครบตามที่ออกแบบไว้หรือไม่ โดยทางผู้วิจัยแจกแบบสอบถามไปจำนวน 450 ชุด สามารถเก็บแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ได้ทั้งสิ้น จำนวน 400 ชุด

3.8 วิธีการทางสถิติ

การวิจัยเชิงปริมาณใช้การบรรยายโดยสถิติเชิงพรรณนา (Description Statistics) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) มีชนิดของสถิติใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์แต่ละข้อแบ่งเป็น 7 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามสถิติที่ใช้เป็นค่าจำนวน และค่าร้อยละ

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสอดคล้องเข้ากันได้ สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ถึงประโยชน์ สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 6 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 7 ความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลทางสังคม สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 8 ทศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 9 ความตั้งใจที่จะใช้ สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

บทที่ 4 บทวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ผู้วิจัยรายงานผลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) และใช้สถิติแบบพหุตัวแปร (Multivariate Statistics) ผู้วิจัยจึงนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 4 ขั้นตอน ตามลำดับดังนี้

- 4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม
- 4.2 ระดับความคิดเห็นในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร
- 4.3 การรายงานผลด้วยสถิติแบบพหุตัวแปร (Multivariate Statistics)
- 4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.1: ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชีวิต	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	153	38.25
หญิง	247	61.75
รวม	400	100.00
2. อายุ		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	27	6.75
20 – 25 ปี	35	8.75
26 – 30 ปี	91	22.75
31 – 35 ปี	98	24.50
36 – 40 ปี	89	22.25
41 – 45 ปี	47	11.75
46 – 50 ปี	13	3.25
รวม	400	100.00

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 4.1 (ต่อ): ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชีวิต	จำนวน	ร้อยละ
3. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	43	10.75
ปริญญาตรี	325	81.25
สูงกว่าปริญญาตรี	32	8.00
รวม	400	100.00
4. อาชีพ		
นักเรียน/ นักศึกษา	35	8.75
เจ้าของธุรกิจ/ อาชีพอิสระ	46	11.50
ลูกจ้างเอกชน	109	27.25
ข้าราชการ/ พนักงานรัฐ	122	30.50
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	72	18.00
แม่บ้าน/ พ่อบ้าน	9	2.25
อื่น ๆ	7	1.75
รวม	400	100.00
5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ต่ำกว่า 15,000 บาท	20	5.00
15,000 – 25,000 บาท	68	17.00
25,001 – 35,000 บาท	197	49.25
35,001 – 45,000 บาท	95	23.75
45,001 - 55,000 บาท	19	4.75
55,001 บาท ขึ้นไป	1	.25
รวม	400	100.00
6. การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้		
ใช้อยู่	220	55.00
สนใจจะใช้	180	45.00
รวม	400	100.00

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 4.1 (ต่อ): ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชีวิต	จำนวน	ร้อยละ
7. ชนิดของอุปกรณ์สวมใส่ที่ได้ที่ผู้ใช้สนใจ		
นาฬิกาอัจฉริยะหรือสายรัดข้อมืออัจฉริยะ	286	71.50
แว่นตาอัจฉริยะ	94	23.50
ถุงมืออัจฉริยะ	20	5.00
รวม	400	100.00

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาจากตารางที่ 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ร้อยละ 61.75 เป็นเพศหญิง มีจำนวน 247 คน และที่เหลือร้อยละ 38.25 เป็นเพศชาย มีจำนวน 153 คน

ด้านอายุพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 31 – 35 ปี จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 24.50 รองลงมาคืออายุ 26 – 30 ปี จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 22.75 อายุ 36 – 40 ปี จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.25 อายุ 41 – 45 ปี จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 11.75 อายุ 20 – 25 ปี จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.75 อายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.75 และน้อยที่สุดอายุ 46 – 50 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25

ด้านระดับการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 325 คน คิดเป็นร้อยละ 81.25 มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.75 และมีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0

ด้านอาชีพพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐ จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 30.50 มีอาชีพลูกจ้างเอกชน จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.25 มีอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18 มีอาชีพเจ้าของธุรกิจ/ อาชีพอิสระ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.50 มีอาชีพนักเรียน/ นักศึกษา จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.75 มีอาชีพแม่บ้าน/ พ่อบ้าน จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.25 และมีอาชีพอื่น ๆ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.75

ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 25,001 – 35,000 บาท จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.25 มีรายได้ต่อเดือน 35,001 – 45,000 บาท จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 23.75 มีรายได้ต่อเดือน 15,000 – 25,000 บาท จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17 มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 15,000 บาท จำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 5.00 มีรายได้ต่อเดือน

45,001 - 55,000 บาท จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.75 และน้อยที่สุดมีรายได้ต่อเดือน 55,001 บาท ขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25

ด้านการใช้อุปกรณ์สวมใส่ได้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีผู้ที่ใช้อุปกรณ์สวมใส่ได้ จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 55.00 และมีผู้ที่สนใจจะใช้อุปกรณ์สวมใส่ได้ จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00

ด้านชนิดของอุปกรณ์สวมใส่ได้ที่ผู้สนใจพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีผู้สนใจใช้นาฬิกาอัจฉริยะหรือสายรัดข้อมืออัจฉริยะ จำนวน 286 คน คิดเป็นร้อยละ 71.50 มีผู้สนใจใช้แว่นตาอัจฉริยะ จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 และมีผู้สนใจใช้ถุงมืออัจฉริยะ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00

4.2 ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน และ ความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม คือ 1) ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (RA) 2) ความสอดคล้องเข้ากันได้ (COM) 3) การรับรู้ถึงประโยชน์ (PU) 4) การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน (PEU) 5) การรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน (PEN) 6) อิทธิพลทางสังคม (IS) 7) ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (ATU) และ 8) ความตั้งใจที่จะใช้ (IU)

ตารางที่ 4.2: ระดับความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลความหมาย
ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (RA)	3.53	0.501	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยให้ท่านทำงานเสร็จเร็วขึ้น	3.49	0.904	ระดับปานกลาง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยเพิ่มความสะดวกสบายให้กับการทำงานของท่านมากขึ้น	3.47	0.934	ระดับปานกลาง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยให้การทำงานของท่านมีประสิทธิภาพมากขึ้น	3.64	0.870	ระดับสูง

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 4.2 (ต่อ): ระดับความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เป็นอุปกรณ์ที่มีประโยชน์ต่อตัวท่าน	3.60	0.904	ระดับสูง
อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ มีข้อดีมากกว่าข้อเสีย	3.60	0.928	ระดับสูง
อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เป็นประโยชน์มากกว่าเทคโนโลยี อื่น ๆ	3.35	0.953	ระดับปานกลาง

ผลการวิเคราะห์ระดับความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากตารางที่ 4.2 พบว่า ภาพรวมของความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ มีค่าเฉลี่ย 3.53 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีค่าเฉลี่ย 3.64 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เป็นอุปกรณ์ที่มีประโยชน์ มีค่าเฉลี่ย 3.60 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มีข้อดีมากกว่าข้อเสีย มีค่าเฉลี่ย 3.60 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยให้ทำงานเสร็จเร็วขึ้น มีค่าเฉลี่ย 3.49 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับปานกลาง การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยเพิ่มความสะดวกสบายให้กับการทำงานมากขึ้น มีค่าเฉลี่ย 3.47 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับปานกลาง และน้อยที่สุดคือ อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เป็นประโยชน์มากกว่าเทคโนโลยีอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ย 3.35 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.3: ระดับความความสอดคล้องเข้ากันได้ ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
ความสอดคล้องเข้ากันได้ (COM)	3.63	0.513	ระดับสูง
อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สอดคล้องกับการใช้ชีวิตในปัจจุบัน ของท่าน	3.49	1.002	ระดับปานกลาง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สอดคล้องกับนิสัยของท่าน	3.62	0.883	ระดับสูง

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ): ระดับความสอดคล้องเข้ากันได้ ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สอดคล้องกับสถานการณ์ ปัจจุบันของวิถีชีวิตของท่าน	3.74	0.884	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เหมาะสมกับประสบการณ์ ต่าง ๆ ของท่าน	3.66	0.879	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สอดคล้องกับชีวิตประจำวัน ของท่าน	3.65	0.943	ระดับสูง

ผลการวิเคราะห์ระดับความสอดคล้องเข้ากันได้ของความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากตารางที่ 4.3 พบว่า ภาพรวมของความสอดคล้องเข้ากันได้ มีค่าเฉลี่ย 3.63 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันของวิถีชีวิต มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีค่าเฉลี่ย 3.74 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เหมาะสมกับประสบการณ์ต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ย 3.66 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้สอดคล้องกับชีวิตประจำวัน มีค่าเฉลี่ย 3.65 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้สอดคล้องกับนิสัย มีค่าเฉลี่ย 3.62 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง และน้อยที่สุดคือ อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้สอดคล้องกับการใช้ชีวิตในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ย 3.49 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.4: ระดับการรับรู้ถึงประโยชน์ ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
การรับรู้ถึงประโยชน์ (PU)	3.66	0.471	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ช่วยให้บรรลุเป้าหมายของ ท่านได้เร็วขึ้น	3.63	0.914	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยเพิ่มคุณภาพในการดูแล สุขภาพของท่าน	3.46	0.875	ระดับปานกลาง

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 4.4 (ต่อ): ระดับการรับรู้ถึงประโยชน์ ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มีประโยชน์ต่อการทำงานของท่าน	3.81	0.860	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ทำให้ชีวิตประจำวันของท่านมีคุณภาพดีขึ้น	3.64	0.846	ระดับสูง

ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ถึงประโยชน์ของความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากตารางที่ 4.4 พบว่า ภาพรวมของการรับรู้ถึงประโยชน์ มีค่าเฉลี่ย 3.67 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มีประโยชน์ต่อการทำงานของ ท่าน มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีค่าเฉลี่ย 3.81 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ทำให้ชีวิตประจำวันมีคุณภาพดีขึ้น มีค่าเฉลี่ย 3.64 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยให้บรรลุปเป้าหมายได้เร็วขึ้น มีค่าเฉลี่ย 3.63 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูงและน้อยที่สุดคือ การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยเพิ่มคุณภาพในการดูแลสุขภาพ มีค่าเฉลี่ย 3.46 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.5: ระดับการรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน (PEU)	3.66	0.471	ระดับสูง
อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ง่ายต่อการใช้งาน	3.63	0.914	ระดับสูง
อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ มีความยืดหยุ่นต่อการใช้งาน	3.46	0.875	ระดับปานกลาง
อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ง่ายต่อการเรียนรู้ที่จะใช้งาน	3.81	0.860	ระดับสูง
อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ไม่สร้างความสับสนให้กับผู้ใช้งาน	3.64	0.846	ระดับสูง
อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จะยังใช้งานง่ายสำหรับผู้ที่เคยใช้มาแล้ว	3.76	0.967	ระดับสูง

ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากตารางที่ 4.5 พบว่า ภาพรวมของการรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน มีค่าเฉลี่ย 3.66 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ง่ายต่อการเรียนรู้ที่จะใช้งาน มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีค่าเฉลี่ย 3.81 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้จะยิ่งใช้งานง่ายสำหรับผู้ที่เคยใช้มาแล้ว มีค่าเฉลี่ย 3.76 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ไม่สร้างความสับสนให้กับผู้ใช้งาน มีค่าเฉลี่ย 3.64 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ง่ายต่อการใช้งาน มีค่าเฉลี่ย 3.63 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง และน้อยที่สุดคือ อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ มีความยืดหยุ่นต่อการใช้งาน มีค่าเฉลี่ย 3.46 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.6: ระดับการรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
การรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน (PEN)	3.63	0.521	ระดับสูง
การตอบสนองของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ทำให้ท่านรู้สึก มีความสุข	3.70	0.990	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ทำให้ท่านรู้สึกเพลิดเพลิน	3.54	0.949	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ทำให้ท่านรู้สึกสนุกสนาน	3.67	0.968	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สร้างสถานการณ์การได้เป็น อย่างดี	3.72	0.910	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ทำให้ท่านรู้สึกผ่อนคลาย	3.54	0.900	ระดับสูง

ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ถึงความเพลิดเพลินของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากตารางที่ 4.6 พบว่า ภาพรวมของการรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน มีค่าเฉลี่ย 3.63 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้สร้างสถานการณ์การได้เป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีค่าเฉลี่ย 3.72 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ การตอบสนองของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ทำให้รู้สึกมีความสุข มีค่าเฉลี่ย 3.70 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ทำให้รู้สึกสนุกสนาน มีค่าเฉลี่ย 3.67 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ทำให้รู้สึกเพลิดเพลิน มีค่าเฉลี่ย 3.54 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง

และน้อยที่สุดคือ การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย มีค่าเฉลี่ย 3.54 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 4.7: ระดับอิทธิพลทางสังคม ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
อิทธิพลทางสังคม (SI)	3.62	0.502	ระดับสูง
อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ช่วยยกระดับสถานะทางสังคม ของผู้ใช้	3.64	0.968	ระดับสูง
ผู้ที่ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ส่วนใหญ่ ต้องการที่จะ ยกระดับสถานะทางสังคมให้สูงขึ้น	3.56	0.902	ระดับสูง
ผู้ที่ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ส่งผลทำให้ท่านเกิดการ อยากใช้ตาม	3.69	0.937	ระดับสูง
ท่านควรที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เนื่องจาก ครอบครัว เพื่อน หรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อท่านมีการใช้ งานอุปกรณ์เหล่านี้อยู่	3.63	0.931	ระดับสูง
ท่านจะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เมื่อไม่มีคำท้วงติง จากบุคคลรอบข้าง	3.61	0.951	ระดับสูง

ผลการวิเคราะห์ระดับอิทธิพลทางสังคมของความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากตารางที่ 4.7 พบว่า ภาพรวมของอิทธิพลทางสังคม มีค่าเฉลี่ย 3.62 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า ผู้ที่ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ส่งผลให้เกิดการอยากใช้ตาม มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีค่าเฉลี่ย 3.69 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยยกระดับสถานะทางสังคมของผู้ใช้ มีค่าเฉลี่ย 3.64 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง ควรที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เนื่องจากครอบครัว เพื่อน หรือบุคคลที่มีอิทธิพลมีการใช้งานอุปกรณ์เหล่านี้อยู่ มีค่าเฉลี่ย 3.63 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง จะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เมื่อไม่มีคำท้วงติงจากบุคคลรอบข้าง มีค่าเฉลี่ย 3.61 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง และน้อยที่สุดคือ ผู้ที่ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ส่วนใหญ่ต้องการที่จะยกระดับสถานะทางสังคมให้สูงขึ้น มีค่าเฉลี่ย 3.56 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 4.8: ระดับทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (ATU)	3.60	0.555	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง	3.80	0.994	ระดับสูง
การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เป็นการตัดสินใจที่ ชาญฉลาด	3.46	0.895	ระดับปาน กลาง
ท่านมีความรู้สึกประทับใจต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบ สวมใส่ได้	3.59	0.915	ระดับสูง
ท่านรู้สึกตื่นเต้นที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มาใช้งาน	3.62	0.899	ระดับสูง
ท่านจะมีความสุขที่ได้ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้	3.53	0.963	ระดับสูง

ผลการวิเคราะห์ระดับทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากตารางที่ 4.8 พบว่า ภาพรวมของทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน มีค่าเฉลี่ย 3.60 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีค่าเฉลี่ย 3.80 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ รู้สึกตื่นเต้นที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มาใช้งาน มีค่าเฉลี่ย 3.62 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง มีความรู้สึกประทับใจต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ มีค่าเฉลี่ย 3.59 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง จะมีความสุขที่ได้ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ มีค่าเฉลี่ย 3.53 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง และน้อยที่สุดคือ การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาด มีค่าเฉลี่ย 3.46 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.9: ระดับการรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน ($n = 400$)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปล ความหมาย
ความตั้งใจที่จะใช้ (IU)	3.71	0.525	ระดับสูง
ท่านมีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้	3.58	0.968	ระดับสูง
ท่านมีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ที่ท่าน มีอยู่แล้ว	3.59	0.934	ระดับสูง
ท่านมีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เพื่อ ช่วยเหลือท่านจากฟังก์ชันการทำงานต่าง ๆ ของอุปกรณ์	3.89	0.839	ระดับสูง
ท่านวางแผนที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ในอนาคต	3.67	0.891	ระดับสูง
ท่านมีความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ต่อไปใน อนาคต	3.77	0.953	ระดับสูง
เมื่อพิจารณาจากทุกสิ่งแล้ว ท่านจะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้	3.74	0.926	ระดับสูง

ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากตารางที่ 4.9 พบว่า ภาพรวมของความตั้งใจที่จะใช้ มีค่าเฉลี่ย 3.71 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง มีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เพื่อช่วยเหลือจากฟังก์ชันการทำงานต่าง ๆ ของอุปกรณ์ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีค่าเฉลี่ย 3.89 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ มีความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ต่อไปในอนาคต มีค่าเฉลี่ย 3.77 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาจากทุกสิ่งแล้วจะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ มีค่าเฉลี่ย 3.74 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง วางแผนที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ในอนาคต มีค่าเฉลี่ย 3.67 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง มีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ที่ท่านมีอยู่แล้ว ค่าเฉลี่ย 3.59 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง และน้อยที่สุดคือ มีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ มีค่าเฉลี่ย 3.58 แปลความหมายว่า อยู่ในระดับสูง

4.3 การรายงานผลด้วยสถิติแบบพหุตัวแปร (Multivariate Statistics)

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงเส้น (Linear Regression) ในรูปแบบของการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression) ได้ผลลัพธ์ ดังนี้

ตารางที่ 4.10: ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ (Perceived Usefulness)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	B	Std. Error	β	T	Sig. (P-value)
(Constant)	1.392	0.172	-	8.110	0.000*
ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ	0.292	0.049	0.290	5.915	0.000*
ความสอดคล้องเข้ากันได้	0.343	0.048	0.348	7.109	0.000*

$n = 400$, $R = 0.557$, $R^2 = 0.311$, $F = 89.200$, $Sig = 0.000$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณพบว่า ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Sig. = 0.000) และความสอดคล้องเข้ากันได้ (Sig. = 0.000) ส่งผลต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของผู้บริโภคที่มีความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

เมื่อพิจารณาน้ำหนักของผลกระทบของตัวแปรอิสระที่ส่งผลกระทบต่อรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์สวมใส่ได้ พบว่า ความสอดคล้องเข้ากันได้ ($\beta = 0.348$) ส่งผลต่อส่งผลกระทบต่อรับรู้ถึงประโยชน์ของผู้บริโภคที่มีความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานครมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์พบว่า R^2 มีค่าเท่ากับ 0.311 หมายถึง ตัวแปรต้นทั้งหมดสามารถอธิบายการรับรู้ถึงประโยชน์ของผู้บริโภคที่มีความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานครได้ ร้อยละ 31.1

ตารางที่ 4.11: ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (Attitude toward Using)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	B	Std. Error	β	T	Sig. (P-value)
(Constant)	1.009	0.239	-	4.230	0.000*
การรับรู้ถึงประโยชน์	0.193	0.053	0.176	3.615	0.000*
การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน	0.226	0.057	0.191	3.963	0.000*
การรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน	0.289	0.052	0.273	5.542	0.000*

$n = 400$, $R = 0.488$, $R^2 = 0.238$, $F = 41.070$, $Sig = 0.000$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณพบว่า การรับรู้ถึงประโยชน์ (Sig. = 0.000) การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน (Sig. = 0.000) และการรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน (Sig. = 0.000) ส่งผลต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

เมื่อพิจารณาน้ำหนักของผลกระทบของตัวแปรอิสระที่ส่งผลกระทบต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์สวมใส่ได้ พบว่า การรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน ($\beta = 0.273$) ส่งผลต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์พบว่า R^2 มีค่าเท่ากับ 0.238 หมายถึง ตัวแปรต้นทั้งหมดสามารถอธิบายทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานครได้ ร้อยละ 23.8

ตารางที่ 4.12: ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจที่จะใช้ (Intention to Use)

ตัวแปร/ ตัวชี้วัด	B	Std. Error	β	T	Sig. (P-value)
(Constant)	1.443	0.218	-	6.625	0.000*
อิทธิพลทางสังคม	0.366	0.050	0.343	7.261	0.000*
ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน	0.227	0.052	0.205	4.344	0.000*

$n = 400$, $R = 0.454$, $R^2 = 0.206$, $F = 51.546$, $Sig = 0.000$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณพบว่า อิทธิพลทางสังคม (Sig. = 0.000) และทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (Sig. = 0.000) ส่งผลต่อความตั้งใจที่จะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

เมื่อพิจารณาน้ำหนักของผลกระทบของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อความตั้งใจที่จะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า อิทธิพลทางสังคม ($\beta = 0.343$) ส่งผลต่อความตั้งใจที่จะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์พบว่า R^2 มีค่าเท่ากับ 0.206 หมายถึง ตัวแปรต้นทั้งหมดสามารถอธิบายความตั้งใจที่จะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานครได้ ร้อยละ 20.6

4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 4.13: สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

	สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
H1	ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้	ได้รับการสนับสนุน (Supported)
H2	ความสอดคล้องเข้ากันได้มีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้	ได้รับการสนับสนุน (Supported)
H3	การรับรู้ถึงประโยชน์มีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้	ได้รับการสนับสนุน (Supported)
H4	การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งานมีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้	ได้รับการสนับสนุน (Supported)
H5	การรับรู้ถึงความเพลิดเพลินมีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้	ได้รับการสนับสนุน (Supported)
H6	อิทธิพลทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้	ได้รับการสนับสนุน (Supported)
H7	ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้	ได้รับการสนับสนุน (Supported)

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบและความสอดคล้องเข้ากันได้มีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน การรับรู้ถึงประโยชน์ และการรับรู้ถึงความเพลิดเพลินมีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และอิทธิพลทางสังคม และทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การนำเสนอในบทนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญเพื่อสรุปผลการศึกษาทั้งหมด (Conclusion) ให้เกิดความกระชับ ง่ายต่อการอ่าน และทำความเข้าใจพร้อมกับการอภิปรายผลการวิจัย (Discussion) ในประเด็นสำคัญ ๆ เพื่อให้เห็นทัศนคติของผู้วิจัยที่มีต่อประเด็นเหล่านี้ และในท้ายที่สุดเป็นการเสนอแนะเกี่ยวกับโครงการวิจัยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร โดยมีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน ผู้วิจัยนำเสนอการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่ตั้งใจจะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ในกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 400 คน ส่วนใหญ่เป็น (1) เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 61.75 รองมาคือ เพศชาย (2) ด้านอายุส่วนใหญ่มีอายุ 31 – 35 ปี รองลงมาคืออายุ 26 – 30 ปี ถัดมาคืออายุ 36 – 40 ปี ถัดมาคืออายุ 41 – 45 ปี ถัดมาคืออายุ 20 – 25 ปี ถัดมาคืออายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี และน้อยที่สุดอายุ 46 – 50 ปี (3) ด้านระดับการศึกษาส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี รองมาคือมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และน้อยสุดมีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 8 (4) ด้านด้านอาชีพส่วนใหญ่มีอาชีพข้าราชการ/ พนักงานรัฐ รองมาคือมีอาชีพลูกจ้างเอกชน ถัดมาคืออาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ ถัดมาคืออาชีพเจ้าของธุรกิจ/ อาชีพอิสระ ถัดมาคืออาชีพนักเรียน/ นักศึกษา ถัดมาคืออาชีพแม่บ้าน/ พ่อบ้าน และน้อยที่สุดมีอาชีพอื่น ๆ และ (5) ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 25,001 – 35,000 บาท รองมาคือมีรายได้ต่อเดือน 35,001 – 45,000 บาท ถัดมาคือมีรายได้ต่อเดือน 15,000 – 25,000 บาท ถัดมาคือมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 15,000 บาท ถัดมาคือมีรายได้ต่อเดือน 45,001 - 55,000 บาท และน้อยที่สุดมีรายได้ต่อเดือน 55,001 บาท ขึ้นไป

ผลการศึกษาระดับความคิดเห็น

จากผลการศึกษาระดับความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ โดยรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยให้การทำงานของท่านมีประสิทธิภาพมากขึ้น” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ “อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เป็นอุปกรณ์ที่มีประโยชน์ต่อตัวท่าน” ถัดมาคือ “อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มีข้อดีมากกว่าข้อเสีย” ถัดมาคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยให้ท่าน

ทำงานเสร็จเร็วขึ้น” ถัดมาคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยเพิ่มความสะดวกสบายให้กับการทำงานของท่านมากขึ้น” และน้อยที่สุดคือ “อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เป็นประโยชน์มากกว่าเทคโนโลยีอื่น ๆ”

ความสอดคล้องเข้ากันได้ โดยรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันของวิถีชีวิตของท่าน” รองลงมาคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ เหมาะสมกับประสบการณ์ต่าง ๆ ของท่าน” ถัดมาคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของท่าน” มีถัดมาคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้สอดคล้องกับนิสัยของท่าน” และน้อยที่สุดคือ “อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้สอดคล้องกับการใช้ชีวิตในปัจจุบันของท่าน”

การรับรู้ถึงประโยชน์ โดยรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มีประโยชน์ต่อการทำงานของท่าน” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ในระดับสูงที่สุด รองลงมาคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ทำให้ชีวิตประจำวันของท่านมีคุณภาพดีขึ้น” ถัดมาคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยให้บรรลุเป้าหมายของท่านได้เร็วขึ้น” และน้อยที่สุดคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยเพิ่มคุณภาพในการดูแลสุขภาพของท่าน”

การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งาน โดยรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า “อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ง่ายต่อการเรียนรู้ที่จะใช้งาน” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดรองลงมาคือ “อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้จะยิ่งใช้งานง่ายสำหรับผู้ที่เคยใช้มาแล้ว” ถัดมาคือ “อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ไม่สร้างความสับสนให้กับผู้ใช้งาน” ถัดมาคือ “อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ง่ายต่อการใช้งาน” และน้อยที่สุดคือ “อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มีความยืดหยุ่นต่อการใช้งาน”

การรับรู้ถึงความเพลิดเพลิน โดยรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ สร้างสถานการณ์ได้เป็นอย่างดี” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ “การตอบสนองของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ทำให้ท่านรู้สึกมีความสุข” ถัดมาคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ทำให้ท่านรู้สึกสนุกสนาน” ถัดมาคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ทำให้ท่านรู้สึกเพลิดเพลิน” และน้อยที่สุดคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ทำให้ท่านรู้สึกผ่อนคลาย”

อิทธิพลทางสังคม โดยรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า “ผู้ที่ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ส่งผลทำให้ท่านเกิดการอยากใช้ตาม” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดรองลงมาคือ “อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ช่วยยกระดับสถานะทางสังคมของของผู้ใช้” ถัดมาคือ “ท่านควรที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เนื่องจากครอบครัว เพื่อน หรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อท่านมีการใช้งานอุปกรณ์เหล่านี้อยู่” มีถัดมาคือ “ท่านจะใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เมื่อไม่มีคำท้วงติงจากบุคคลรอบข้าง” และน้อยที่สุดคือ “ผู้ที่ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ส่วนใหญ่ต้องการที่จะยกระดับสถานะทางสังคมให้สูงขึ้น”

ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน โดยรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ “ท่านรู้สึกตื่นเต้นที่จะซื้ออุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มาใช้งาน” ถัดมาคือ “ท่านมีความรู้สึกประทับใจต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้” ถัดมาคือ “ท่านจะมีความสุขที่ได้ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้” และน้อยที่สุดคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาด”

ความตั้งใจที่จะใช้ โดยรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาในระดับข้อคำถามพบว่า “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง” มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ “ท่านรู้สึกตื่นเต้นที่จะซื้ออุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มาใช้งาน” ถัดมาคือ “ท่านมีความรู้สึกประทับใจต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้” ถัดมาคือ “ท่านจะมีความสุขที่ได้ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ และน้อยที่สุดคือ “การใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาด”

ผลการทดสอบสมมติฐาน

ยอมรับสมมติฐานที่ 1 ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

ยอมรับสมมติฐานที่ 2 ความสอดคล้องเข้ากันได้มีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

ยอมรับสมมติฐานที่ 3 การรับรู้ถึงการรับรู้ถึงประโยชน์มีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

ยอมรับสมมติฐานที่ 4 การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งานมีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

ยอมรับสมมติฐานที่ 5 การรับรู้ถึงความเพลิดเพลินมีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

ยอมรับสมมติฐานที่ 6 อิทธิพลทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

ยอมรับสมมติฐานที่ 7 ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยขอสรุปการอภิปรายผล ดังนี้

จากผลการศึกษาพบว่า ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับงานการวิจัยของ Choi และ Kim (2016); Kim และ Shin (2015) และ Vijayasathy (2004) และเป็นไปตามทฤษฎีการแพร่กระจายของนวัตกรรม (The Innovation Diffusion Theory หรือ IDT) Rogers และ Cartano (1962) กล่าวคือ เมื่อผู้ใช้รับรู้ว่าคุณสมบัติแบบสวมใส่ได้ช่วยเพิ่มความสะดวกสบายให้กับการทำงานมากขึ้น ช่วยให้ทำงานเสร็จเร็วขึ้น และช่วยให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงส่งผลให้ผู้ใช้รับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หากผู้ใช้รับรู้ถึงความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้นตามไปด้วย

ความสอดคล้องเข้ากันได้มีอิทธิพลทางบวกต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับงานการวิจัยของ Davis และคณะ (1989); Moore และ Benbasat (1991) และ Wu และ Wang (2005) และเป็นไปตามทฤษฎีการแพร่กระจายของนวัตกรรม (The Innovation Diffusion Theory หรือ IDT) Rogers และ Cartano (1962) กล่าวคือ เมื่อผู้ใช้รับรู้ว่าคุณสมบัติแบบสวมใส่ได้สอดคล้องกับชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับนิสัยและวิถีชีวิต จึงส่งผลให้ผู้ใช้รับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หากผู้ใช้รับรู้ถึงความสอดคล้องเข้ากันได้มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้นตามไปด้วย

การรับรู้ถึงความง่ายในการใช้งานมีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับงานการวิจัยของ Kim และ Shin (2015); Lu และคณะ (2009) และ Moore และ Benbasat (1991) และเป็นไปตามทฤษฎีการยอมรับเทคโนโลยี (TAM) (Davis et al., 1989) และทฤษฎีการยอมรับและใช้เทคโนโลยี (UTAUT) Venkatesh และคณะ (2003) กล่าวคือ เมื่อผู้ใช้รับรู้ว่าคุณสมบัติแบบสวมใส่ได้ง่ายต่อการใช้งานมีความยืดหยุ่นต่อการใช้งานและง่ายต่อการเรียนรู้ที่จะใช้งาน จึงส่งผลให้ผู้ใช้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หากผู้ใช้รับรู้ถึงความง่ายในการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้นตามไปด้วย

การรับรู้ถึงประโยชน์มีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับงานการวิจัยของ Castañeda, Muñoz-Leiva และ Luque (2007); Choi และคณะ (2017) และ Kim และ Shin (2015) และเป็นไปตามทฤษฎีการ

ยอมรับเทคโนโลยี (TAM) (Davis et al., 1989) และทฤษฎีการยอมรับและใช้เทคโนโลยี (UTAUT) Venkatesh และคณะ (2003) กล่าวคือ เมื่อผู้ใช้รับรู้ว่าคุณภาพแบบสวมใส่ได้มีประโยชน์ต่อการทำงาน ช่วยเพิ่มคุณภาพในการดูแลสุขภาพ ทำให้ชีวิตประจำวันมีคุณภาพดีขึ้น จึงส่งผลให้ผู้ใช้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หากผู้ใช้รับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้นตามไปด้วย

การรับรู้ถึงความเพลิดเพลินมีอิทธิพลทางบวกต่อทัศนคติต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับงานการวิจัยของ Wu และคณะ (2016); Choi และ Kim (2016) และ Ha และ Stoel (2009) และเป็นไปตามทฤษฎีการยอมรับและใช้เทคโนโลยี (UTAUT) Venkatesh และคณะ (2003) กล่าวคือ เมื่อผู้ใช้รับรู้ว่าคุณภาพแบบสวมใส่ได้ทำให้รู้สึกมีความสุข รู้สึกเพลิดเพลิน รู้สึกสนุกสนาน และสร้างสันติภาพการได้เป็นอย่างดี จึงส่งผลให้ผู้ใช้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หากผู้ใช้รับรู้ถึงความเพลิดเพลินของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้นตามไปด้วย

อิทธิพลทางสังคมมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับงานการวิจัยของ Choi และคณะ (2017); Wu และคณะ (2016) และ Zhou และคณะ (2010) และเป็นไปตามทฤษฎีการยอมรับและใช้เทคโนโลยี (UTAUT) Venkatesh และคณะ (2003) กล่าวคือ เมื่อผู้ใช้รับรู้ว่าคุณภาพแบบสวมใส่ได้ช่วยยกระดับสถานะทางสังคมของผู้ใช้ และเนื่องจากครอบครัว เพื่อน หรือบุคคลที่มีอิทธิพลมีการใช้งานอุปกรณ์เหล่านี้ อยู่ทำให้ท่านเกิดการอยากใช้ตาม จึงส่งผลให้ผู้ใช้มีความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หากผู้ใช้รับรู้ถึงอิทธิพลทางสังคมมากขึ้น จะส่งผลให้ผู้ใช้มีความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้นตามไปด้วย

ทัศนคติต่อการใช้งานมีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับงานการวิจัยของ Kim และ Shin (2015); Choi และ Kim (2016) และ Gao และคณะ (2015) และเป็นไปตามทฤษฎีการยอมรับเทคโนโลยี (TAM) (Davis et al., 1989) และทฤษฎีการยอมรับและใช้เทคโนโลยี (UTAUT) Venkatesh และคณะ (2003) กล่าวคือ เมื่อผู้ใช้รับรู้ว่าการใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง มีความรู้สึกประทับใจต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ รู้สึกตื่นเต้นที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มาใช้งาน และมีความสุขที่ได้ใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จึงส่งผลให้ผู้ใช้มีความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หากผู้ใช้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการใช้งานอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้น จะส่งผลให้ผู้ใช้มีความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้มากขึ้นตามไปด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

5.3.1 จากผลการศึกษาผู้วิจัยพบว่า ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ และความสอดคล้องเข้ากันได้ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ส่งผลต่อการรับรู้ถึงประโยชน์ของอุปกรณ์แบบสวมใส่ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอว่าผู้ผลิตควรคำนึงถึงการออกแบบผลิตภัณฑ์และพัฒนาเทคโนโลยีของอุปกรณ์สวมใส่ได้ให้เหมาะสมสอดคล้องกับการใช้งานของกลุ่มลูกค้าแต่ละกลุ่มเป้าหมาย เช่น ออกแบบในรูปแบบเครื่องประดับสำหรับสตรี หรือสายคล้องคอสำหรับเด็ก รวมทั้งความสอดคล้องในด้านประโยชน์การใช้งาน หรือสอดคล้องกับขนาดหรือระบบปฏิบัติการของสมาร์ตโฟนที่กลุ่มเป้าหมายใช้ รวมทั้งการพัฒนาการออกแบบและเทคโนโลยีให้มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบกับอุปกรณ์เดิมที่มีอยู่แล้ว

5.3.2 จากผลการศึกษาผู้วิจัยพบว่า การรับรู้ถึงความเพลิดเพลินส่งผลต่อทัศนคติที่ต่อการใช้งาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอให้พัฒนาอุปกรณ์สวมใส่ได้ให้มีฟังก์ชันที่เพิ่มความเพลิดเพลิน เช่น เกมส์

5.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

5.4.1 ควรขยายขอบเขตของโมเดลที่ศึกษานี้ โดยเพิ่มตัวแปรอื่น ได้แก่ การรับรู้ความเสี่ยง เช่น มิติความเสี่ยงด้านความเป็นส่วนตัว (Perceived Privacy Risk) ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้ใช้ตัดสินใจเลือกใช้งาน เนื่องจากผู้ใช้อาจรู้สึกที่กำลังถูกติดตามและถูกละเมิดความเป็นส่วนตัวได้ และเพื่อจะได้พัฒนาโมเดลการวิจัยให้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

5.4.2 ควรทำวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างในจังหวัดอื่น ๆ หรือกลุ่มตัวอย่างทั่วประเทศไทย นอกจากกรุงเทพมหานคร เพื่อเปรียบเทียบหรือยืนยันผลการทดสอบสมมติฐานของงานวิจัยนี้

บรรณานุกรม

- วัลลภ ลำพาย. (2547). *เทคนิควิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุวิมล ตีรกาพันธ์. (2548). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Agarwal, R. (2000). Individual acceptance of information technologies. *Framing the Domains of IT Management: Projecting the Future Through the Past*, 85-104.
- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior. *Organizational Behavior and Decision Processes*, 50(2), 179-211.
- Bennett, J., & Bennett, L. (2003). A review of factors that influence the diffusion of innovation when structuring a faculty training program. *The Internet and Higher Education*, 6(1), 53-63.
- Castañeda, J. A., Muñoz-Leiva, F., & Luque, T. (2007). Web acceptance model (WAM): Moderating effects of user experience. *Information & Management*, 44(4), 384-396.
- Choi, B., Hwang, S., & Lee, S. (2017). What drives construction workers' acceptance of wearable technologies in the workplace?: Indoor localization and wearable health devices for occupational safety and health. *Automation in Construction*, 84, 31-41.
- Choi, J., & Kim, S. (2016). Is the smartwatch an IT product or a fashion product? A study on factors affecting the intention to use smartwatches. *Computers in Human Behavior*, 63, 777-786.
- Compeau, D. R., & Higgins, C. A. (1995). Computer self-efficacy: Development of a measure and initial test. *MIS quarterly*, 189-211.
- Davis, F. D., Bagozzi, R. P., & Warshaw, P. R. (1989). User acceptance of computer technology: A comparison of two theoretical models. *Management Science*, 35(8), 982-1003.
- Davis, F. D., Bagozzi, R. P., & Warshaw, P. R. (1992). Extrinsic and intrinsic motivation to use computers in the workplace. *Journal of Applied Social Psychology*, 22(14), 1111-1132.

- Fishbein, M., & Ajzen, I. (1975). *Belief, attitude, intention and behavior: An introduction to theory and research*. Reading, MA: Addison-Wesley.
- Gao, Y., Li, H., & Luo, Y. (2015). An empirical study of wearable technology acceptance in healthcare. *Industrial Management & Data Systems*, 115(9), 1704-1723.
- Gercek, A., Giray, F., Demirbaş, T., Oğuzlar, A., & Yüce, M. (2015). The factors influencing taxpayers' acceptance of e-taxation system. *Handbook of Research on Strategic Developments and Regulatory Practice in Global Finance*, 105-121.
- Ha, S., & Stoel, L. (2009). Consumer e-shopping acceptance: Antecedents in a technology acceptance model. *Journal of Business Research*, 62(5), 565-571.
- Holden, R. J., & Karsh, B.-T. (2010). The technology acceptance model: Its past and its future in health care. *Journal of Biomedical Informatics*, 43(1), 159-172.
- Hrabia, C.-E., Wolf, K., & Wilhelm, M. (2013). Whole hand modeling using 8 wearable sensors: biomechanics for hand pose prediction. In A. Bulling & C. Holz (Eds.), *Proceedings of the 4th Augmented Human International Conference (AH'13)* (pp. 21–28). New York: ACM.
- Karahanna, E., Straub, D. W., & Chervany, N. L. (1999). Information technology adoption across time: A cross-sectional comparison of pre-adoption and post-adoption beliefs. *MIS Quarterly*, 183-213.
- Kim, K. J., & Shin, D.-H. (2015). An acceptance model for smart watches: Implications for the adoption of future wearable technology. *Internet Research*, 25(4), 527-541.
- Lu, Y., Zhou, T., & Wang, B. (2009). Exploring Chinese users' acceptance of instant messaging using the theory of planned behavior, the technology acceptance model, and the flow theory. *Computers in Human Behavior*, 25(1), 29-39.
- Martínez-Caro, E., Cegarra-Navarro, J. G., & Solano-Lorente, M. (2013). An extension of the technology acceptance model in hospital-in-the-home units. In *Handbook of Research on ICTs and Management Systems for Improving Efficiency in Healthcare and Social Care* (pp. 1191-1207). N.P.: IGI Global.

- Miranda, F. J., Rubio, S., Chamorro, A., & Loureiro, S. M. (2016). Analyzing the use of social networks sites in the purchasing decision process. In *Encyclopedia of E-Commerce Development, Implementation, and Management* (pp. 1550-1562). N.P.: IGI Global.
- Moore, G. C., & Benbasat, I. (1991). Development of an instrument to measure the perceptions of adopting an information technology innovation. *Information Systems Research*, 2(3), 192-222.
- Moore, G. C., & Benbasat, I. (1996). Integrating diffusion of innovations and theory of reasoned action models to predict utilization of information technology by end-users. In *Diffusion and Adoption of Information Technology* (pp. 132-146). N.P.: Springer.
- Morris, M. G., & Venkatesh, V. (2000). Age differences in technology adoption decisions: Implications for a changing work force. *Personnel Psychology*, 53(2), 375-403.
- Munkvold, B. E. (2008). Levels of adoption in organizational implementation of e-collaboration technologies. In *Encyclopedia of E-Collaboration* (pp. 411-416). N.P.: IGI Global.
- Oni, O., & Papazafeiropoulou, A. (2008). Broadband diffusion to SMEs in the UK. In *Handbook of Research on Global Diffusion of Broadband Data Transmission* (pp. 481-492). N.P.: IGI Global.
- Padilla-Meléndez, A., & Garrido-Moreno, A. (2008). Use of e-collaboration technologies among students of Management. In *Encyclopedia of E-Collaboration* (pp. 667-672). N.P.: IGI Global.
- Park, Y., Son, H., & Kim, C. (2012). Investigating the determinants of construction professionals' acceptance of web-based training: An extension of the technology acceptance model. *Automation in Construction*, 22, 377-386.
- Rogers, E. M., & Cartano, D. G. (1962). Methods of measuring opinion leadership. *Public Opinion Quarterly*, 435-441.
- Rogers, E. M. (1995). *Diffusion of innovations*. New York: Free Press.

- Sahin, I. (2006). Detailed review of Rogers' diffusion of innovations theory and educational technology-related studies based on Rogers' theory. *TOJET: The Turkish Online Journal of Educational Technology*, 5(2).
- Schierz, P. G., Schilke, O., & Wirtz, B. W. (2010). Understanding consumer acceptance of mobile payment services: An empirical analysis. *Electronic Commerce Research and Applications*, 9(3), 209-216.
- Sezgin, E., & Yildirim, S. Ö. (2016). Trends of factors and theories in health information systems acceptance: 2002–2014 Review. In *Encyclopedia of E-Health and Telemedicine* (pp. 1085-1104). N.P.: IGI Global.
- Taylor, S., & Todd, P. (1995). Decomposition and crossover effects in the theory of planned behavior: A study of consumer adoption intentions. *International Journal of Research in Marketing*, 12(2), 137-155.
- Tehrani, K., & Michael, A. (2014). Wearable technology and wearable devices: Everything you need to know. *Wearable Devices Magazine*. Retrieved from www.wearabledevices.com/what-is-a-wearable-device/.
- Thompson, R. L., Higgins, C. A., & Howell, J. M. (1991). Personal computing: Toward a conceptual model of utilization. *MIS Quarterly*, 125-143.
- Venkatesh, V., Morris, M. G., Davis, G. B., & Davis, F. D. (2003). User acceptance of information technology: Toward a unified view. *MIS Quarterly*, 425-478.
- Venkatesh, V., Thong, J. Y., & Xu, X. (2012). Consumer acceptance and use of information technology: Extending the unified theory of acceptance and use of technology. *MIS Quarterly*, 157-178.
- Vijayarathy, L. R. (2004). Predicting consumer intentions to use on-line shopping: The case for an augmented technology acceptance model. *Information & Management*, 41(6), 747-762.
- Vishwanath, A., & Goldhaber, G. M. (2003). An examination of the factors contributing to adoption decisions among late-diffused technology products. *New Media & Society*, 5(4), 547-572.
- Wu, J.-H., & Wang, S.-C. (2005). What drives mobile commerce?. *Information & Management*, 42(5), 719-729.

Wu, L.-H., Wu, L.-C., & Chang, S.-C. (2016). Exploring consumers' intention to accept smartwatch. *Computers in Human Behavior*, 64, 383-392.

Yamane, T. (1973). *Statistics: An introductory analysis* (3rd ed.). New York: Harper & Row.

Zhou, T., Lu, Y., & Wang, B. (2010). Integrating TTF and UTAUT to explain mobile banking user adoption. *Computers in Human Behavior*, 26(4), 760-767.

**แบบสอบถามเพื่อการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา
ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อทัศนคติและความตั้งใจใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้
ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร**

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มุ่งให้ได้ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของแบบสอบถามและพัฒนาแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อปรับปรุงแบบสอบถามให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล
2. แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด ส่วน คือ
 - ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ส่วนที่ 2 แบบประเมินการยอมรับนวัตกรรม การใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์
 - ส่วนที่ 3 แบบประเมินการยอมรับเทคโนโลยี การใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์
 - ส่วนที่ 4 แบบประเมินทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งานอุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์
 - ส่วนที่ 5 แบบประเมินความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์
3. ขอความกรุณาท่านผู้ทรงคุณวุฒิ/ ผู้เชี่ยวชาญ ช่วยพิจารณาร่างแบบสอบถามส่วนที่ 2-5 ว่ามีความสอดคล้องกับตัวแปรในนิยามศัพท์ของการวิจัยเรื่องนี้หรือไม่ ด้วยการให้คะแนนในแต่ละข้อคำถามในระบบ IOC โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวา

เกณฑ์การให้คะแนนในระบบ IOC

ให้ 1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อนั้นมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวแปรที่ต้องการศึกษา

ให้ 0 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อนั้นมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับตัวแปรที่ต้องการศึกษา

ให้ -1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อนั้นมีเนื้อหาไม่สอดคล้องกับตัวแปรที่ต้องการศึกษา
4. ผู้วิจัยขอความกรุณาท่านผู้ทรงคุณวุฒิ/ ผู้เชี่ยวชาญ ให้ข้อเสนอแนะหรือความคิดเห็นเพิ่มเติมในประเด็นที่ยังไม่สมบูรณ์ โดยการเขียนข้อเสนอแนะไว้ท้ายข้อความนั้น ๆ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านมา ณ โอกาสนี้

(ชลิตา กรณ์ใหม่)

นักศึกษาปริญญาโทสาขาบริหารธุรกิจ

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ส่วนที่ 1

ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับข้อมูลของท่านมากที่สุด

1. เพศ

- 1) ชาย 2) หญิง

2. อายุ

- 1) ต่ำกว่า 20 ปี 2) 20 – 25 ปี
 3) 26 – 30 ปี 4) 31 – 35 ปี
 5) 36 – 40 ปี 6) 41 – 45 ปี
 6) 46 – 50 ปี 7) 51 ปี ขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

- 1) ต่ำกว่าปริญญาตรี 2) ปริญญาตรี
 3) สูงกว่าปริญญาตรี

4. อาชีพ

- 1) นักเรียน/ นักศึกษา 2) เจ้าของธุรกิจ/ อาชีพอิสระ
 3) พนักงานบริษัทเอกชน 4) ข้าราชการ
 5) พนักงานรัฐวิสาหกิจ 6) แม่บ้าน/ พ่อบ้าน
 7) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

- 1) ต่ำกว่า 15,000 บาท 2) 15,000 – 25,000 บาท
 3) 25,001 – 35,000 บาท 4) 35,001 – 45,000 บาท
 5) 45,001 - 55,000 บาท 6) 55,001 บาท ขึ้นไป

6. ท่านรู้จักอุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) จากช่องทางใด

- 1) Facebook 2) Website
 3) เพื่อน 4) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

7. ปัจจุบันท่านใช้ หรือ กำลังสนใจจะใช้อุปกรณ์แบบสวมใส่ได้หรือไม่

- 1) ใช้อยู่
 2) สนใจจะใช้
 3) ไม่ได้ใช้และยังไม่สนใจจะใช้

8. ท่านใช้หรือสนใจจะใช้อุปกรณ์สวมใส่ได้ชนิดใดมากที่สุด

- 1) นาฬิกาอัจฉริยะ หรือสายรัดข้อมือเพื่อสุขภาพ
- 2) แว่นตาอัจฉริยะ
- 3) ถุงมืออัจฉริยะ

ส่วนที่ 2

คำชี้แจงสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ท่านเห็นว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว โดยมีความหมายหรือข้อบ่งชี้ในการเลือกดังนี้

5 หมายถึง ท่านเห็นด้วยอย่างยิ่ง

4 หมายถึง ท่านเห็นด้วย

3 หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นกลาง ๆ / เฉย ๆ

2 หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วย

1 หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ: โปรดพิจารณาว่าข้อความต่าง ๆ ว่างมีความสอดคล้องกับตัวแปรที่จะวัดหรือไม่ โปรดตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในผลการพิจารณา

-1 หมายถึง ไม่สอดคล้อง

0 หมายถึง ไม่แน่ใจ

+1 หมายถึง สอดคล้อง

การยอมรับนวัตกรรม	ระดับความคิดเห็น		ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เห็นด้วย น้อยที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	-1	0	+1	
คุณประโยชน์ของการใช้งาน (Relative Advantage: RA)						
1. ท่านคิดว่า การใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ช่วย让您ทำงานเสร็จเร็วขึ้น						
2. ท่านคิดว่า การใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ช่วยเพิ่มความสะดวกสบายให้กับการทำงานของท่านมากขึ้น						

ส่วนที่ 3

คำชี้แจงสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ท่านเห็นว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว โดยมีความหมายหรือข้อบ่งชี้ในการเลือกดังนี้

- 5 หมายถึง ท่านเห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 4 หมายถึง ท่านเห็นด้วย
- 3 หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นกลาง ๆ / เฉย ๆ
- 2 หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วย
- 1 หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ: โปรดพิจารณาว่าข้อความต่าง ๆ ว่าจะมีความสอดคล้องกับตัวแปรที่จะวัดหรือไม่ โปรดตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในผลการพิจารณา

- 1 หมายถึง ไม่สอดคล้อง
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- +1 หมายถึง สอดคล้อง

การยอมรับเทคโนโลยี	ระดับความคิดเห็น		ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เห็นด้วย น้อยที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด	-1	0	+1	
การรับรู้ถึงประโยชน์ (Perceived Usefulness: PU)						
1. ท่านคิดว่า การใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ช่วยให้บรรลุเป้าหมายของท่านเร็วขึ้น						
2. ท่านคิดว่า การใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ช่วยเพิ่มคุณภาพในการดูแลสุขภาพของท่าน						
3. ท่านคิดว่า การใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) มีประโยชน์ต่อการทำงานของท่าน						
4. ท่านคิดว่า การใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ทำให้ชีวิตประจำวันของท่านมีคุณภาพดีขึ้น						

การยอมรับเทคโนโลยี	ระดับความคิดเห็น					ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เห็นด้วย น้อยที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด				-1	0	+1	
12. การใช้อุปกรณ์สวมใส่ อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ทำให้ท่านรู้สึกสนุกสนาน									
13. การใช้อุปกรณ์สวมใส่ อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกในการ สนทนการได้เป็นอย่างดี									
14. การใช้อุปกรณ์สวมใส่ อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ทำให้ท่านรู้สึกผ่อนคลาย									
อิทธิพลทางสังคม (Social Influence: SI)									
15. ท่านคิดว่า อุปกรณ์สวมใส่ อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ช่วยยกระดับฐานะทางสังคมของ ผู้ใช้									
16. ท่านคิดว่า ผู้ที่ใช้อุปกรณ์สวมใส่ อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ส่วนใหญ่ ต้องการที่จะยกระดับฐานะ ทางสังคมของตัวเองให้สูงขึ้น									
17. ท่านคิดว่า ผู้ที่ใช้อุปกรณ์สวมใส่ อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ส่งผลทำให้ท่านเกิดการอยากใช้ตาม									

ส่วนที่ 4

คำชี้แจงสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ท่านเห็นว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว โดยมีความหมายหรือข้อบ่งชี้ในการเลือกดังนี้

- 5 หมายถึง ท่านเห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 4 หมายถึง ท่านเห็นด้วย
- 3 หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นกลาง ๆ / เฉย ๆ
- 2 หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วย
- 1 หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ: โปรดพิจารณาว่าข้อความต่าง ๆ ว่างมีความสอดคล้องกับตัวแปรที่จะวัดหรือไม่ โปรดตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในผลการพิจารณา

- 1 หมายถึง ไม่สอดคล้อง
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- +1 หมายถึง สอดคล้อง

(ชื่อตัวแปร)	ระดับความคิดเห็น			ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เห็นด้วย น้อยที่สุด	↔	เห็นด้วย มากที่สุด	-1	0	+1	
ทัศนคติที่นำไปสู่การใช้งาน (Attitude Toward Using: ATU)							
1. ท่านคิดว่า การใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง							
2. ท่านคิดว่า การใช้งานอุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) เป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาด							
3. ท่านคิดว่า ท่านมีความรู้สึกประทับใจต่อการใช้งานอุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device)							
4. ท่านคิดว่า ท่านรู้สึกตื่นเต้นที่จะใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) มาใช้งาน							
5. ท่านคิดว่า ท่านมีความสุขที่ได้ใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device)							

ส่วนที่ 5

คำชี้แจงสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ท่านเห็นว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว โดยมีความหมายหรือข้อบ่งชี้ในการเลือกดังนี้

- 5 หมายถึง ท่านเห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 4 หมายถึง ท่านเห็นด้วย
- 3 หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นกลาง ๆ / เฉย ๆ
- 2 หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วย
- 1 หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ: โปรดพิจารณาว่าข้อความต่างๆ ว่างมีความสอดคล้องกับตัวแปรที่จะวัดหรือไม่ โปรดตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในผลการพิจารณา

- 1 หมายถึง ไม่สอดคล้อง
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- +1 หมายถึง สอดคล้อง

(ชื่อตัวแปร)	ระดับความคิดเห็น			ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เห็นด้วย น้อยที่สุด	เห็นด้วย มากที่สุด		-1	0	+1	
ความตั้งใจที่จะใช้ (Intention to Use: IU)							
1. ท่านมีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device)							
2. ท่านมีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ถ้าท่านเคยมีอยู่แล้ว							
3. ท่านมีความยินดีอย่างยิ่งที่จะใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) เพื่อช่วยเหลือท่านด้วยฟังก์ชันการทำงานต่าง ๆ ของอุปกรณ์							
4. ท่านวางแผนที่จะใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ในอนาคต							

(ชื่อตัวแปร)	ระดับความคิดเห็น					ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เห็นด้วย น้อยที่สุด		เห็นด้วย มากที่สุด			-1	0	+1	
ความตั้งใจที่จะใช้ (Intention to Use: IU)									
5. ท่านมีความตั้งใจที่จะใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device) ต่อไปในอนาคต									
6. เมื่อพิจารณาจากทุกสิ่งแล้ว ท่านจะใช้อุปกรณ์สวมใส่อิเล็กทรอนิกส์ (Wearable Device)									

“ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ”

ประวัติผู้เขียน**ชื่อ - นามสกุล**

นางสาว ชลิดา กรณิใหม่

อีเมล

chalidha.korn@bumail.net

ประวัติการศึกษาสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสุนรรีวิทยา จังหวัดนครราชสีมาสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี
สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
จังหวัดกรุงเทพมหานคร

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ขอตกลงว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้สิทธิในวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์

วันที่ 13 เดือน เมษายน พ.ศ. 2561

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว) ชลิษา ทรภักดิ์ใหม่ อยู่บ้านเลขที่ 50/49
ซอย 46 ถนน รัชดา-นครราชสีมา ตำบล/แขวง มีนบุรี
อำเภอ/เขต มีนบุรี จังหวัด กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 12130
เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ รหัสประจำตัว 7690203076
ระดับปริญญา ตรี โท เอก
หลักสูตร บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชา - คณะ บริหารธุรกิจ
ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า "ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ" ฝ่ายหนึ่ง และ

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ตั้งอยู่เลขที่ 119 ถนนพระราม 4 แขวงพระโขนง เขตคลองเตย
กรุงเทพมหานคร 10110 ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า "ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ" อีกฝ่ายหนึ่ง

ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ และ ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ ตกลงทำสัญญากันโดยมีข้อความดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิขอรับรองว่าเป็นผู้สร้างสรรค์และเป็นผู้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในงานสารนิพนธ์/
วิทยานิพนธ์หัวข้อ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์
ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ
(ต่อไปนี้เรียกว่า "สารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์")

ข้อ 2. ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิตกลงยินยอมให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิโดยปราศจากค่าตอบแทนและไม่มี
กำหนดระยะเวลาในการนำสารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์ ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงการทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่
ต่อสาธารณชน ให้เข้าต้นฉบับหรือสำเนา งาน ให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่น อนุญาตให้ผู้อื่นใช้
สิทธิโดยจะกำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดด้วยหรือไม่ก็ได้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน หรือการ
กระทำอื่นใดในลักษณะทำนองเดียวกัน

ข้อ 3. หากกรณีมีข้อขัดแย้งในปัญหาสิทธิในสารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์ระหว่างผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิกับ
บุคคลภายนอกก็ดี หรือระหว่างผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิกับบุคคลภายนอกก็ดี หรือมีเหตุขัดข้องอื่นๆ
เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ อันเป็นเหตุให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิไม่สามารถนำงานนั้นออกทำซ้ำ เผยแพร่ หรือโฆษณา
ได้ ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิยินยอมรับผิดชอบและชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิในความเสียหาย
ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิทั้งสิ้น

สัญญาที่สร้างขึ้นสองฉบับ มีข้อความเป็นอย่างเดียวกัน คู่สัญญาได้อ่านและเข้าใจข้อความในสัญญานี้โดย
ละเอียดแล้ว จึงได้ลงลายมือชื่อให้ไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน และเก็บรักษาไว้ฝ่ายละฉบับ

ลงชื่อ.....ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ
(นางสาว โสภิตา กรณ์ใหม่)

ลงชื่อ.....ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ
(อาจารย์อภิญญา จุลพิสิฐ)
ผู้อำนวยการสำนักหอสมุดและพื้นที่การเรียนรู้

ลงชื่อ.....พยาน
(ดร.สุชาดา เจริญพันธุ์ศิริกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ลงชื่อ.....พยาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษมสันต์ พิพัฒน์ศิริศักดิ์)
ผู้อำนวยการหลักสูตร/ ผู้รับผิดชอบหลักสูตร